

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 108

De vlucht over den Oceaan.

10 Cents
België 25 Centimes

„Halt, halt!” schreeuwde politie-inspecteur Baxter en woedend klampte hij zich vast aan den ballonkabel, die hem met de snelheid van den bliksem de lucht invoerde.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, HEERENGRACHT 313, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

De weddenschap.

In de club der Lords te Londen, waartoe slechts de vierhonderd voornaamste aristocraten behoorden, voerde men op zekeren avond een zeer levendig gesprek over de avonturen van Wellmann,

Dit was de bekende Amerkaan, die het probeeren wilde om met een luchtschip den Oceaan over te steken.

Ook Raffles, de groote John C. Raffles, die in de club sedert verscheidene jaren bekend was onder den naam van Lord Aberdeen, was aanwezig en hoorde met belangstelling naar de verschillende meeningen over het slagen van het avontuur van Wellmann.

Volgens Engelsche gewoonte had men daarover aanzienlijke weddenschappen aangegaan en daar Wellmann nu reeds vier en twintig uur geleden van Amerika vertrokken was, lag het voor de hand, dat men ieder uur met gespannen nieuwsgierigheid berichten verwachtte.

Alleen Raffles had zijn meening niet geuit, maar bleef zwijgen.

Wie hem zoo gezien had, de sigaret in den mond, zou hem voor een onverschillig mensch gehouden hebben, die alleen zorg droeg voor zijn kleeding; want daarin muntte Raffles altijd uit.

De elegante wereld droeg steeds het model van *zijn* pantalon, van *zijn* vest en dassen en men hield hem eenparig voor den meest elegant gekleeden heer van gansch Engeland.

En toch was er waarschijnlijk in geheel Londen niemand, die hieromtrent meer onverschillig was dan Raffles.

De bijzondere zorg, die hij aan zijn uiterlijk besteedde, was niets anders dan een truc, waardoor hij de opmerkzaamheid van zijn persoon wilde afleiden.

Ook nu, terwijl hij naar het scheen onverschillig tegen den schoorsteenmantel leunde, luisterde hij naar alle kanten, om het terrein te verkennen.

Tegen middernacht kwam een telegrambesteller de clubzaal binnen en overhandigde den president een telegram.

Nauwelijks had hij het gelezen, of hij riep opgewonden uit:

„Zeer geachte vrienden! Ik heb zooeven een telegram over Wellmann ontvangen, dat luidt” — hij zweeg een oogenblik en keek door de zaal, om te zien, of alle leden aanwezig waren — toen ging hij voort:

„Mijne heeren, het telegram bevat de tijding, dat

Wellmann een ongeluk overkomen is, maar dat hij met zijn medereizigers, door de bemanning eener West-Indische stoomboot gered is."

Er heerschte een oogenblik stilte, maar spoedig brak er een storm onder de aanwezigen los.

Eenigen juichten van vreugde, anderen raasden van woede; er heerschte een vreeselijk lawaai, dat de president eindelijk wist te onderdrukken.

Door dit telegram waren schatten verloren, die anderen gewonnen hadden.

Toen de rust teruggekeerd was, zei Raffles, die als vice-president van de club fungeerde:

„Vrienden, het is weliswaar zeer treurig, dat hier onder ons zulke hooge weddenschappen gesloten en verloren zijn, maar misschien is dit laatste wel de oorzaak, dat ons vaderland nu eindelijk de eer zal hebben, zich op het gebied der luchtscheepvaart een eerste plaats te veroveren.

Ik doe u het volgende voorstel:

Laat ons morgen in eenige groote Engelsche couranten een oproep plaatsen en den Engelschman, die met een Engelsch luchtschip den Oceaan oversteekt, een bedrag van een millioen pond sterling aanbieden."

„Dat is een verbazend groote som!" riep men van alle kanten.

„Dat is *niet* het geval, mijne vrienden," antwoordde Raffles; „wij, clubleden bezitten kapitaal genoeg, om, zonder dat wij er ongelukkig door zouden worden, die som alleen te betalen.

Ik voor mij zal, als ontwerper van dit plan, een chèque van 100,000 pond sterling disponeeren, die den gelukkigen Engelschman, die de eer van ons vaderland in de oogen van het geheele menschedom hooghoudt, zal ter hand gesteld worden."

Met groote ingenomenheid namen de aanwezigen het voorstel aan.

„Oud Engeland boven al!" riepen zij, haalden hun chèqueboeken te voorschijn en daar allen schatrijk waren, werd in eenige oogenblikken een half millioen pond sterling bijeengebracht.

Raffles nam de chèques op, stak ze in zijn portefeuille en zeide:

„Ik zal aan ieder van u een quitantie geven en de chèque bij de Bank van Engeland deponeren."

„En waar zal het andere half millioen vandaan komen?" vroeg een der clubleden.

„Dat zullen andere landgenooten bije brengen, die evenveel belang stellen als wij in de eer van ons vaderland."

Thans liet Raffles zich schrijfmateriaal brengen en schreef een oproeping aan het Engelsche volk.

Deze luidde:

Aan alle Engelschen!

Gentlemen, ge weet, dat Wellmann den roem van Amerika niet heeft kunnen behalen door met een luchtschip den Oceaan over te steken.

Thans zijn wij aan de beurt. Wij zijn bereid, om een prijs van een millioen pond sterling uit te keeren aan *dien* Engelschman, die met een Engelsch luchtschip over den Oceaan vliegt.

Wij hebben in onze club de helft van dien prijs, een half millioen pond sterling, bijeengebracht, en noodigen vermogende Engelschen uit, om de andere helft bijeen te brengen. Alle bijdragen verzoeken wij te zenden aan den ondergeteekende, vice-voorzitter van de Windsor-club.

Van ieder bedrag zal in het openbaar melding gemaakt worden.

Het comité „get." Lord Aberdeen.

Windsor Club.

Deze advertentie werd aan den secretaris van de club ter verdere bezorging, overhandigd.

De leden van de club waren algemeen van meening, dat, in weerwil van den hoogen prijs, er geen Engelschman zou gevonden worden, die de zaak zou durven ondernemen, en indien er zich ook al iemand aanbood, dat het hem toch niet gelukken zou, den tocht over den Oceaan te volbrengen.

Men scheidde eerst laat in den nacht en Raffles begaf zich naar een aan het Strand gelegen café, waar Charly Brand, die in den schouwburg geweest was, op hem wachtte.

„Zie eens," zeide Raffles en haalde zijn portefeuille voor den dag, „het is toch zeer gemakkelijk, als men in voorname kringen verkeert, om zich een kapitaal te verschaffen.

Ik heb hier vier maal honderd duizend pond sterling aan chèques, van de voornaamste personen uit Engeland."

Charly Brand schudde het hoofd.

„Je bent onverbeterlijk, Edward; ik dacht altijd, dat je eens met je streken zoudt ophouden, opdat wij eindelijk in rust konden leven!"

„Dat zou ik ook gaarne willen, mijn jongen, maar om dat te kunnen doen, moet men geld hebben en dat

geld moet men trachten in handen te krijgen van leden, die het in overvloed bezitten.

Ik geloof, dat ik heden avond, aangespoord door den Amerikaan Wellmann, den weg gevonden heb, waardoor het mij mogelijk wordt, je plannen, wat ook de mijne zijn, ten uitvoer te kunnen brengen, en mij uit het openbare leven zal kunnen terugtrekken."

„Wat heb je dan met den Amerikaan Wellmann uit te staan?"

„Dat hadt je eigenlijk uit mijn woorden moeten kunnen begrijpen. Duizenden Amerikanen hebben gedacht, dat het Wellmann gelukken zou, met een luchtschip den Oceaan te kunnen oversteken.

Als de man koopman geweest was, dan had hij zich in verbinding gesteld met onzen theekoning Lipton en op zijn luchtschip met groote letters doen plaatsen: „Liptons thee is de beste der wereld".

Ik geloof stellig, dat Lipton hem voor deze reclame een groote som betaald had."

„Dat denk ik ook, Edward."

„Ook moet men in aanmerking nemen, dat men in Amerika, zoowel als hier, groote weddenschappen heeft afgesloten en dat er duizenden menschen zijn, die over zooveel geld konden beschikken, dat zij groote sommen besteed hebben aan een weddenschap, die zij absoluut moesten verliezen.

In de club waarvan ik lid ben alleen, zijn heden nacht 80.000 pond sterling verloren.

Bedenk eens Charly, wat dat zeggen wil. Tachtig duizend pond sterling, vrijwillig, die niemand ontstolen zijn, waardoor niemand ongelukkig wordt en die een kapitaal vertegenwoordigen, dat ik gaarne zou willen bezitten, om mijn laatste levensjaren in rust te kunnen doorbrengen."

„Je hebt volkomen gelijk, Edward. Zij, die dit geld, zonder dat het hun schaadt, verloren hebben, zijn ook niet waard, het te bezitten."

„Juist daarom, Charly, heb ik dadelijk het plan opgevat om den dommen menschen, die men hier in Engeland vindt, een flinke les te geven, door morgen persoonlijk naar den prijs te dingen, dien men gesteld heeft op het oversteken van den Oceaan per luchtschip."

Charly Brand sperde mond en oogen wijd open.

„Nu geloof ik, dat je gekheid maakt, Edward."

Raffles keek Charly ernstig aan, begon te rooken en antwoordde:

„Dat is volstrekt niet het geval. Ik wil het in allen geval probeeren, en hoop, dat het luchtschip een geluksschip voor ons wordt.

Maar nu," — hij keek op zijn horloge — „wordt het tijd, dat wij naar huis gaan."

Hij betaalde en verliet het café, nam een auto en reed met zijn secretaris naar de kleine, voorname villa aan het Regent Park, die het eigendom van Raffles was.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De penningmeester als detective.

Reeds den volgenden dag stond de oproep in de Engelsche couranten.

Het is in Engeland zeer gemakkelijk, door het sterke gevoel van eigenwaarde van het volk, voor een nationale zaak reclame te maken.

Een dergelijke reclame had altijd succes.

Toen Raffles des avonds in de club kwam, waren er zoóveel chèques van alle kanten gekomen, dat het gezamenlijk bedrag veel hooger was, dan de som, die men uitgelooft had.

Al de leden van de club hadden dien avond geholpen, de brieven te sorteeren en lazen daarna de cou-

rantenartikelen, waarin de pers den grootsten lof toegeweende aan de Windsor Club, voor het uitloven van den prijs.

Toen Raffles dien avond de club verliet, had hij meer dan een half millioen in zijn portefeuille en daar het nog vroeg was, begaf hij zich naar de club der Lords.

Hier werd hij met groote nieuwsgierigheid ontvangen, door de meeste heeren gelukgewenscht en alleen zijn tegenstander, de thesaurier van den koning, die steeds nog de truc met de valsche hofdame niet vergeeten had, keek hem van uit de hoogte aan en zeide:

„Mij schijnt de heele zaak niets dan een avontuur toe, maar het schijnt, dat Lord Aberdeen daar van houdt.”

Raffles, die deze woorden duidelijk gehoord had, keek den thesaurier aan en antwoordde:

„Alleen respect voor uwen leeftijd houdt mij er van terug, u een passend antwoord te geven uwe woorden passen niet in den mond van een Engelschen Lord.”

De thesaurier haalde onverschillig de schouders op en verontschuldigde zich niet.

Reeds denzelfden avond werden in de club weddenschappen over de onderneming afgesloten.

Alleen Raffles nam daaraan geen deel.

Hij hield dat voor unfair. Nadat hij bijna een uur in de club geweest was, begaf hij zich naar de telefoon in de benedenverdieping om zich met Charly Brand te verbinden.

Hij wilde hem mededeelen, dat hij binnen een uur te huis kwam en dat de bediende de thee met gebak zou klaar zetten, omdat hij heden nog niet gesoupeerd had.

Juist toen Raffles de trap afkwam, bemerkte hij, dat de thesaurier in de telefooncel ging.

Zonder dat hij het gewild had, verstond hij ieder woord, dat er gesproken werd.

Reeds de verbinding, die de thesaurier vroeg, maakte hem wrevelig.

Raffles hoorde duidelijk, dat de thesaurier het hoofdbureau van politie Scotland Yard opbelde.

Na eenige oogenblikken was de verbinding tot stand gebracht, en hoorde de Grootte Onbekende:

„Is inspecteur Banter aanwezig? — Ja? — U zelf? — Hier thesaurier van den Koning. Ik wilde u alleen mededeelen, dat Lord Aberdeen zoo-even gekomen is en dat ik er van overtuigd ben, dat die Lord Aberdeen niemand anders is dan Lord Edward Lister, ook wel genaamd Raffles.

Sedert de gewaande Lord Aberdeen de u bekende

streken tegen mij uitgehaald heeft, heb ik hem voortdurend laten bespieden en nauwkeurige informaties ingewonnen omtrent zijn familie. Deze familie is sedert tien jaren uitgestorven. Verder beschreef een mijner vrienden, die vroeger met Raffles in een en dezelfde club was, hem zóó nauwkeurig, dat ik mij niet vergissen kan en dat ik met zekerheid durf beweren, dat Lord Aberdeen en Raffles een en dezelfde persoon is.

Wees zoo goed om dadelijk hier te komen om Lord Aberdeen te bespieden.”

Na de laatste woorden was Raffles, zonder dat iemand het bemerkte, naar een vertrekje gegaan en wachtte daar, totdat de thesaurier de telefooncel verliet.

Haastig overlegde hij bij zichzelf, wat hij doen moest.

Zou hij wachten, totdat inspecteur Baxter kwam, of dadelijk op de vlucht gaan?

Het was vooruit wel in te zien, dat Baxter in zijn dienstijver hem, zonder verdere informatie in te winnen, zou arresteren.

Dat mocht in geen geval gebeuren.

Hij ging kalm naar de club, beweerde, dat hij vermoeid was en zeide, nadat hij afscheid van de overige heeren genomen had, tot den thesaurier:

„Ik kan tot mijn spijt het genoeg niet hebben, mij hedennacht verder met u te onderhouden over den vliegtocht over den Oceaan. Ik geloof ook, Mylord, dat het vergeefsche moeite zou zijn, u daaromtrent gunstig te stemmen. Maar wees er van verzekerd, mijnheer, dat er wel iemand in Londen gevonden zal worden, die zich daaraan wagen zal en volgens mijne meening is dit de u zoo goed bekende John C. Raffles; die zal u zeker nog over het hoofd vliegen.”

Hij liet den thesaurier, die verbluft scheen, staan, verwijderde zich uit de club en reed in een auto naar huis.

Daar scheen hij groote haast te hebben.

Charly Brand moest op de schrijfmachine verscheidene brieven tikken, onder anderen een aan den president van de Windsor Club, waarin hij dezen mededeelde, dat hij eenige dagen op de jacht ging.

Daarop riep hij zijn ouden dienaar Gaston:

„Het is mogelijk, dat de politie een bezoek komt brengen aan mijn villa. Verleen haar toegang tot alle vertrekken, toon haar wat zij wenscht te zien en deel haar mede, dat je reeds twintig jaren bij de familie van Lord Aberdeen in dienst bent en alles wat je verder noodig oordeelt. Ik ga eenige dagen op reis.”

Daarna moest Charly Brand zich haastig kleeden.

Raffles haalde de noodige voorwerpen, pakte ze in een kleinen koffer en om twee uur des nachts verlieten zij de villa.

Op dienzelfden tijd was Baxter met verscheiden agenten in de club gekomen.

Met een onnoozel gezicht deelde de thesaurier hem mede, dat de gewaande Raffles zich reeds verwijderd had en naar alle waarschijnlijkheid wist, dat de thesaurier hem herkend had.

Hij spoorde den inspecteur aan, om onmiddellijk naar de villa van Lord Aberdeen te gaan, om nauwkeurig te informeeren naar dien persoon.

De inspecteur wilde daarvan niets weten.

„Met alle respect voor uw persoon, mijnheer de thesaurier,” zeide hij, „durf ik het toch niet wagen, om op uwe losse vermoedens de villa van den Engelschen Lord te betreden. Het zou geheel anders zijn, als u durfde getuigen, dat Lord Aberdeen inderdaad de veel gezochte Raffles is.

U moet wel bedenken, mijnheer, dat ik tot dusverre reeds in meer dan honderd gevallen het ongeluk gehad heb, bij de arrestatie van Raffles een verkeerden greep te doen en dat ik daarom door de pers geregeld bela-

chelijk gemaakt word. Dat wilde ik voor de toekomst vermijden.”

De thesaurier scheen niet van plan zulk een getuigenis te willen afleggen, zoodat Raffles niet noodig had gehad, zijn villa in den nacht te verlaten en met Charly Brand tot den volgenden morgen naar een klein hotel te gaan.

Reeds den volgenden avond reisde hij naar zeebadplaats Brighton, die ook des winters druk bezocht wordt en maakte daar voorbereidingen voor zijn plannen.

Charly Brand reisde verscheidene keeren vermomd naar Londen en toen Raffles vernam, dat de politie noch zijn villa bespiedde, noch daarin een huiszoeking had gedaan, keerde hij, na een afwezigheid van vier dagen en in weerwil van de waarschuwingen van Charly Brand, naar Londen terug.

Hij ging reeds denzelfden avond naar de club en werd daar door zijne vrienden met vreugde begroet.

Het eerste, waarnaar Raffles vroeg was, of zich ook iemand had aangemeld, die den Oceaan met een luchtschip wilde oversteken.

Maar niemand in geheel Engeland scheen daarvoor moed genoeg te bezitten.

„Dat was het juist, waarop Raffles gehoopt had.

DERDE HOOFDSTUK.

De huiszoeking.

De thesaurier had op denzelfden avond, toen Raffles in de Club der Lords verscheen, van zijn aankomst gehoord en een brief aan inspecteur Baxter geschreven, waarin hij hem verzocht, hem een uur op te geven, waarin hij hem den volgenden dag spreken kon.

Deze brief werd den volgenden morgen aan het hoofdbureau van politie bezorgd en de „vloot”, zoodra hij kwam,

Het gestel van den inspecteur van politie had in den laatsten tijd een groote verandering ondergaan; hij had podegra gekregen.

Dat is een ziekte, die bij den mensch het gevoel verwekt, alsof zijn armen en beenen met duizend tangen geknepen worden.

Natuurlijk was de podegra een gevolg van de alcoholische buitensporigheden van den inspecteur van politie en van zijn verder onsoliede leven.

De dokter, die hem behandelde, schreef hem de

grootste ingetogenheid voor en vermaande hem zich niet op te winden en de meest mogelijke rust te nemen.

Maar dit alles zou Baxter niet tot een andere levenswijze gebracht hebben, als de „vloot” hem niet gezegd had, dat podagra een levensgevaarlijke ziekte is.

Baxter was zeer bang voor den dood.

Het leven, dat hij verliezen kon, was hem te aangenaam.

Hij schreef natuurlijk de oorzaak van zijn ziekte toe aan de opwindingen, die Raffles hem gedurende zijn diensttijd veroorzaakt had en iederen dag schimpte hij op den Grooten Onbekende; waarmede hij opviel, toen de „vloot” tot hem zeide:

„Mijnheer de inspecteur, — bedenk toch, dat het voor den grooten Raffles een genoegdoening zoude zijn, als u door zijn schuld spoedig ging sterven. Wind u vooral niet op, mijnheer de inspecteur.”

Dat werkte altijd als olie op de golven en Baxter werd dan zoo mak als een lam.

Toen hij dien morgen op het bureau kwam, kermde hij weer erg en riep ieder oogenblik:

„O wee!”

Hij greep dan naar zijn rechter- of naar zijn linkerbeen en trok daarbij een gezicht, alsof hij onthoofd zou worden.

Klagend ging hij dan voor zijn schrijfbureau zitten en opende de brieven zuchtend en steunend.

De brief van den thesaurier lag vooraan en zoodra hij dien gelezen had, riep hij tot de „vloot”:

„Kom eens hier, Marholm, daar schrijft mij de thesaurier, je weet toch wel, de persoon aan wien ik in het koninklijke slot dat middagmaal te danken heb. — Nu, die man heeft zich in het hoofd gezet, dat Lord Aberdeen, met wien hij tot de geschiedenis van de valsche hofdame altijd vriendschappelijk is omgegaan, Raffles is. Hij verzoekt mij nu, met hem gemeenschappelijk te arbeiden.”

„Bemoei u daar niet mee, inspecteur, laat hij dit zaakje maar alleen opknappen.”

„Een wanhopig zaakje”, antwoordde Baxter, „en zie eens, Marholm, deze man is een van onze hoogstgeplaatste ambtenaren, en hij kan mij een leelijke kool stoven, als ik hem niet in de hand werk. Hij heeft zich dit nu eenmaal in het hoofd gezet.”

„Mag ik den brief lezen, inspecteur?”

Baxter overhandigde zijn secretaris den brief en Marholm las dien.

Na eenige oogenblikken legde de „vloot” den brief neer en zeide:

„Ik zou het probeeren om den man deze gedachte uit het hoofd te praten.

„U moet hem hier laten komen en met hem spreken; maar ik kom daar juist op een gedachte en raad u om hem ter wille te zijn, en hem te beloven, dat u alles zult doen, om Lord Aberdeen te ontmaskeren.”

„Hoor eens, Marholm, dat kan niet. De geheele wereld zal mij dan weer uitlachen. Ik ken Lord Aberdeen. Hij is vice-voorzitter van de Windsor Club en is bevriend met den koning. De thesaurier is op hem verbitterd, omdat hij met de geschiedenis van de valsche hofdame een groote weddenschap aan hem verloren heeft.”

„Dat weet ik wel,” zei de „vloot” „en ik beweer ook volstrekt niet, dat u iets ernstigs tegen Lord Aberdeen ondernemen moet. U kunt dat den thesaurier belooven en verder bemoeit ge u er niet mee.”

„Gelukkig,” antwoordde Baxter, „je hebt weer een redmiddel gevonden!”

„O wee!” Hij deed een ruk met het linkerbeen en trok een pijnlijk gezicht.

„Hebt u weer pijn, inspecteur?”

„Vreeselijk, Marholm en als het zoo door gaat, dan moet ik mijn pensioen aanvragen.”

„Het zal wel weer over gaan, inspecteur. Zal ik ons telefonisch met den thesaurier laten verbinden?”

„Doe dat, Marholm.”

Binnen eenige oogenblikken was de verbinding tot stand gebracht en de inspecteur deelde den thesaurier mede, dat hij hem op het bureau wachtte.

Een uur later kwam de thesaurier.

Na een beleefden groet haalde de Lord een portret uit zijn borstzak en legde dat voor Baxter op het schrijfbureau.

Deze keek met groote oogen naar het portret en zeide:

„Dat is hoogst waarschijnlijk het portret van Lord Aberdeen, toen hij nog jong was.”

„U vergist u,” antwoordde de thesaurier, „dat is het eenige portret, dat er van Lord Edward Lister, bijgenaamd John Raffles, bestaat. Ik kreeg het van mijn vriend, wien hij het voor ongeveer twintig jaar geschonken heeft.”

„Wees zoo goed mij nog eens duidelijk te zeggen, hoe u in het bezit van dat portret gekomen bent?”

De thesaurier trok een ontevreden gezicht.

„Ik heb het geleend, mijnheer de inspecteur.”

Baxter keek naar Marholm en riep hem.

Ook de „vloot” bekeek het portret met groote belangstelling.

Hij wist zeker, dat het van Raffles was; daar was geen twijfel aan. In het hoofdbureau was hij de eenige, die den Grooten Onbekende persoonlijk kende.

„Wie stelt dit portret voor? vroeg Baxter.

„Het is mogelijk, dat het Raffles is, mijnheer de inspecteur, maar het kan ook iemand anders voorstellen; precies kan ik dat niet zeggen.”

De inspecteur zeide hierop:

„Maar het is in alle geval toch Lord Aberdeen.”

„Om kort te gaan”, zei de thesaurier, „ik heb u het portret bezorgd en meen dat ik, op grond daarvan, Lord Aberdeen er van mag beschuldigen, dat hij Raffles is.”

„Nu wordt de zaak ernstig”, dacht de „vloot”, „als de man een aanklacht doet, dan zijn wij verplicht om ons met Lord Aberdeen bezig te houden.”

„Weet u wel”, vroeg de inspecteur, „dat u, als u een aanklacht doet, voor al de gevolgen verantwoordelijk zijt?”

De thesaurier fronste de wenkbrauwen; deze vraag verdroef hem.

„Neem het mij niet kwalijk, mijnheer de inspecteur, maar ik geloof, dat ik meer dienstjaren heb dan u; ik weet precies, wat zulk een aanklacht beteekent en moet bekennen, dat uw houding mij niet bevalt. U schijnt geen moed genoeg te hebben, om u met Raffles bezig te houden.”

Baxter kreeg een kleur.

„Pardon, mijnheer, dat moet ik tegenspreken. Ik ben alleen bezorgd voor u.”

„Daarover behoeft u geen grijze haren te krijgen. Ik verzoek u nogmaals om een officieele aanklacht tegen Lord Aberdeen op te maken en verdere maatregelen tegenover hem te treffen.”

„Marholm ga dan zitten en laat je door meneer een aanklacht dicteeren.”

Terwijl de Lord de aanklacht aan de „vloot” dicteerde, brak den inspecteur het koude zweet uit. Dat kon weer een leelijke zaak voor hem worden.

Niemand zou den thesaurier verantwoordelijk stellen, maar iedereen zou hem, om deze zaak, weer bespotten.

Als om hulp vragend keek Baxter de „vloot” aan, die juist met de aanklacht gereed was.

Thans moest Marholm het geschrevene voorlezen, de

thesaurier ondertekende het en daarmee was weer een nieuwe jacht op Raffles geopend.

Toen de thesaurier het bureau had verlaten slaakte Baxter een zucht en zei:

„Raffles schijnt door het noodlot bestemd, mij in het graf te brengen. Wat moeten wij nu doen, Marholm?”

Voorloopig moeten wij de aanklacht als *hoogst dringend* in de onderste lade van ons schrijfbureau leggen. Geef mij maar de schuld, inspecteur, en verklaar later, dat ik eenvoudig vergeten heb, u het stuk ter hand te stellen.

Daarmede zullen wij eenige dagen tijd winnen en wie weet, wat er in een paar dagen gebeuren kan.”

„Dat geeft niets”, zuchtte Baxter; „die paar dagen verlopen snel en wij moeten de zaak toch behandelen. Ik ben nu al angstig voor de courantenartikelen, die men weer tegen mij zal richten.”

„Laat de zaak maar aan mij over, inspecteur, ik zal mijn best doen om u er dezen keer niet in te laten loopen.”

„Marholm, als je mij er voor behoedt, onaangenaamheden met dezen man te krijgen, dan stel ik je, zoodra ik gepensionneerd word, als mijn opvolger voor.”

Hij reikte de „vloot” de hand, die deze aanvatte, terwijl hij daarbij zeide:

„Dat geloof ik wel, inspecteur, maar ik heb u zoo even reeds gezegd, dat het een schrale dank zou zijn voor al de diensten, die ik u betoond heb. Het is veel aangamer, niet zulk een verantwoordelijke betrekking te hebben en ik leef veel rustiger in mijne betrekking als secretaris van politie.”

„Praat toch geen onzin, Marholm, je kent het aangename nog niet, dat er aan verbonden is, chef te zijn.”

„Ik kan mij dit wel voorstellen, inspecteur, maar uwe podegra is voor mij een bewijs van de moeilijkheid uwer betrekking.”

Na deze woorden nam de „vloot” zijn hoed en stok, trok zijn overjas aan en verliet het bureau, om, zooals hij tot Baxter zeide, voor zaken uit te gaan.

Nog voor eenige weken zou de inspecteur dat niet toegestaan hebben.

Maar nu, toegevend geworden door zijn kwaal, liet hij zijn ondergeschikte alle mogelijke vrijheid en vroeg hem niet eens, welke zaken hij te doen had.

De „vloot” stapte op de tram, die hem in de buurt bracht van de villa van Lord Aberdeen.

Hij wilde zich er zelf van overtuigen, of de thesaurier gelijk had.

Het zou hem leed gedaan hebben, als Raffles door iemand van zijn gelijken ten val gebracht werd.

Het waren immers zijn gelijken, waartegen Raffles streed.

Langzaam wandelend naderde hij de villa, keek aandachtig naar de vensters en schrikte, toen hij in een daarvan den persoon van Charly Brand herkende, die op straat keek.

Hij zag duidelijk, dat Charly Brand even hevig ontstelde als hij en dadelijk van het venster verdween.

„Dus toch,” fluisterde de „vloer”, en ging langzaam naar het park.

Er was waarlijk geen twijfel meer.

De villa van Lord Aberdeen was het eigendom van Raffles.

Thans begon de „vloer” te overleggen wat hij doen kon, om Raffles, aan wien hij zoo vele jaren vreugde had beleefd, te waarschuwen.

Vastberaden begaf hij zich naar de villa en belde.

De oude kamerbediende van Raffles deed open en vroeg, wat hij verlangde.

Marholm opende zijn jas en toonde zijn penning als geheim agent van politie.

Hij zag duidelijk, dat de oude bediende bleek werd.

„U ziet, dat ik tot de politie behoor en ik verlang te weten, welke personen in dit huis wonen.”

De kamerdienaar antwoordde:

„Dit huis is het eigendom van Lord Aberdeen.”

De „vloer” nam zijn zakboekje en deed, alsof hij den naam schreef:

Daarop vroeg hij:

„En wie behooren tot het personeel van den Lord?”

„Behalve ik en mijn vrouw niemand.”

„Maar,” antwoordde de „vloer”, „ik heb zoeven iemand aan het venster gezien, die in geen geval Lord Aberdeen was. Het was een jonge man met een baardeloos gezicht en blond haar. Ik stel veel belang in dien heer.”

„Het spijt mij,” antwoordde de kamerdienaar, „dat ik u omtrent deze persoon, die mij onbekend is, geen inlichtingen kan geven.”

„Zoo, zoo, dien mij dan bij Lord Aberdeen aan.”

„Het is jammer,” antwoordde de kamerdienaar, „maar Zijne Lordschap is eerst tegen den middag te spreken, omdat hij eerst laat tehuis gekomen is.”

„Dat doet niets ter zake, want u ziet toch wel, dat

ik ambtshalve hier ben en ik heb de opdracht om informaties in te winnen.”

„Het spijt mij,” zei de kamerdienaar wederom, „maar ik mag Zijne Lordschap niet storen.”

„U kunt hem véél onaangenaamheden sparen, want ik geloof, dat ik anders zeer spoedig opdracht krijg om met verscheidene agenten terug te komen, om de villa van onder tot boven te doorzoeken.”

„Ik raad u dan, om dat maar te doen, want ik mag niemand toegang tot het huis verleen.”

Na deze woorden sloeg de kamerdienaar de „vloer” de deur voor zijn neus dicht.

Hij zag het vergenoegde gezicht niet, dat Marholm trok, toen hij zich van het huis verwijderde.

„Zoo,” dacht hij bij zich zelve. „Raffles is gewaarschuwd. Nu is het natuurlijk mijn plicht, om in den namiddag een huiszoeking te doen.”

Terwijl hij naar het hoofdbureau van politie terugging, was de kamerdienaar naar Charly Brand gegaan en had dezen het gesprek medegedeeld.

Het grootste gedeelte daarvan had Charly Brand mee aangehoord, omdat hij had staan luisteren.

„'t Is goed, Gaston,” zei hij, toen de kamerdienaar had uitgesproken. „Ik zal dadelijk alles met den Lord gaan bespreken!”

Raffles sliep nog, toen Charly Brand in zijn kamer kwam, maar werd dadelijk wakker, toen de secretaris zijn naam noemde.

„Je moet je spoedig kleeden,” zei Charly Brand, „er dreigt groot gevaar...”

Men moest wel lachen, als men zag, hoe kalm Raffles zijn vriend aankeek en tot hem zeide:

„Je spreekt van gevaar, Charly, maar dat zie ik niet in.”

„Terwijl je sliept, kwam Marholm en ondervroeg Gaston naar alles omtrent mij. Ik stond namelijk bij een venster, toen Marholm juist aankwam en mij zag.”

„Dat is fataal,” antwoordde Raffles en stapte uit het bed om zich aan te kleeden; „maar ik begrijp niet, waarom Marholm, die zich steeds een vriend van mij getoond heeft, gevaarlijk zou zijn.”

„Marholm zei tot Gaston, dat hij, omdat deze hem den toegang weigerde, binnen eenige uren met agenten zou terugkeren, om de villa van onder tot boven te doorzoeken.”

Raffles begon een oogenblik na te denken.

Eindelijk lachte hij en zeide:

„Charly, ik heb het raadsel reeds opgelost. Weet je,

wat het bezoek van Marholm voor mij te beteekenen had?"

Charly Brand keek zijn vriend verwonderd aan:

„Zeker een dreigend gevaar.”

Raffles nam een sigaret, stak die op en zei:

„Neen, mijn jongen. De goede „vloot” is naar hier gekomen om mij mee te deelen, dat ik op mijn hoede moest zijn, omdat er een huiszoeking zal plaats hebben en daarom — Charly — moeten wij weer eens op reis gaan.”

Hij riep Gaston en liet zijn koffer pakken.

Ook Charly Brand moest zich reisklaar maken en binnen een uur verlieten de beide vrienden in een auto de villa.

De „vloot” was intusschen naar Baxter teruggekeerd en rapporteerde hem het volgende:

„Uit mij zelve, mijnheer de inspecteur, ben ik naar de villa van Lord Aberdeen gegaan, om mij te overtuigen van de juistheid der opgave van den thesaurier.”

„Ik wou dat je dat liever niet gedaan hadt, Marholm.”

„U behoeft niet angstig te zijn, inspecteur, wij zullen nu met eenige agenten nogmaals naar de villa gaan en die, volgens onzen plicht, doorzoeken. Het resultaat daarvan zenden wij daarna met de aanklacht aan de bevoegde autoriteit. Daarmede hebben wij onzen plicht gedaan. De thesaurier kan u dan niets doen.”

„Meen je, dat wij inderdaad een huiszoeking kunnen doen, zonder enig gevaar?”

„Verlaat u op mij, inspecteur, ik geloof, dat wij, behalve een ouden kamerdienaar, niemand in de villa zullen vinden en daarmede is alles afgedaan.”

„Je hebt gelijk, Marholm,” antwoordde Baxter. „Dan hebben wij onzen plicht gedaan.”

„Je gelooft dus niet, dat wij nog eens weer door Raffles bespottelijk zullen gemaakt worden? Ik heb gezworen, mij niet meer met hem te bemoeien. Ik verklaar openlijk, dat ik tegen dien man niet opgewassen ben.”

„Maar inspecteur,” zeide de „vloot”, „eigenlijk heeft Raffles toch nooit eenig kwaad gedaan!”

„Dat ben ik niet met je eens, Marholm; mij heeft hij zooveel leed berokkend, dat het eigenlijk geen wonder is, dat ik die vreeselijke kwaal gekregen heb. Bedenk maar eens, dat hij mij in een krankzinnigen-gesticht gebracht heeft, bedenk maar eens, dat hij mij aan de bespotting van geheel Londen heeft prijsgege-

ven, — bedenk maar eens, dat wij gebokst hebben en zooveel andere dingen meer.

Neen, Marholm, ik heb genoeg van Raffles. Wat mij betreft, mag hij geheel Engeland op een goeden dag naar de maan verplaatsen of iets anders doen, het zal mij onverschillig zijn, ik bemoei mij er niet meer mede.”

„Zeker, inspecteur,” antwoordde de „vloot”, „u hebt veel onaangenaams door Raffles ondervonden. Maar daarover spreek ik niet, wel echter over de daden, die Raffles in het belang der menschheid verricht heeft. En daarom beweer ik, dat Raffles toch eigenlijk niets heeft gedaan, waardoor men wenschen mag, hem in de gevangenis te brengen.”

De inspecteur van politie haalde de schouwers op.

„Dat is zeer juist, Marholm; ik heb hem ook niet wegens zijn misdaden in de gevangenis willen brengen, maar alleen, omdat hij mij zoo schandelijk heeft behandeld.”

„Maar inspecteur, ik geloof, dat u Raffles onrecht aandoet en ik denk, dat wij met een gerust geweten naar de villa kunnen gaan, om daar, overeenkomstig onzen plicht, alles te doorzoeken.”

Inspecteur Baxter stond op, kleedde zich en gaf de noodige bevelen aan de agenten om hem naar de villa te vergezellen.

Zij stapten te zamen in een huurauto, die een half uur later voor de villa stilhield en gingen door den voortuin naar de huisdeur.

Weder deed de oude kamerdienaar open en boog beleefd, toen de inspecteur hem verklaarde, dat zij in hun hoedanigheid van politiebeambten kwamen, om de villa te doorzoeken.

De kamerdienaar wees hun alle vertrekken aan.

In de eetzaal stond het ontbijt nog op tafel, men kon zelfs nog de geur van een sigaret bespeuren, waardoor Baxter het beste bewijs had, dat de Groote Onbekende daar kort te voren nog geweest was.

Nadat zij de vertrekken onderzocht hadden, waarbij Baxter zich wel in acht nam, om de een of andere kast te openen, omdat hij dacht, dat Raffles daaruit te voorschijn kon komen, deed hij den ouden bediende nog eenige vragen en vernam, dat Lord Aberdeen voor eenige weken naar Schotland vertrokken was om op de fazantenjacht te gaan.

Gedurende al zijn dienstjaren had hij nog nimmer zulk een aangename huiszoeking gedaan als deze.

Hij was hoogst tevreden toen hij met zijn agenten

weer in de auto stapte en naar het hoofdbureau van politie terugkeerde.

Aan zijn agenten had hij het diepste stilzwijgen opgelegd en hij was er van verzekerd, dat er van de huiszoeking niets in het openbaar bekend zou worden.

Het was een geheel nieuwe rol, die hij thans tegenover Raffles speelde.

In het hoofdbureau moest de „vloer” dadelijk een bericht over de huiszoeking schrijven en zelden had Baxter zoo vergenoegd zijn naam onder een rapport geplaatst, als onder dit, hetwelk een verslag inhield over de vergeefsche huiszoeking bij Lord Aberdeen.

VIERDE HOOFDSTUK.

De vrees voor het millioen.

Raffles was met Charly Brand naar Dover gereisd en was daar op een rivierstoomboot naar Calais gestapt.

Reeds des avonds was hij in de Fransche haven en overnachtte daar in een hotel van den tweeden rang.

Den volgenden dag ging hij naar een voornamen reeder en vroeg dezen of hij misschien een oude soliede stoomboot te koop had.

Verwonderd keek de Fransche reeder den Engelschman aan, die met zulk een vreemd verzoek bij hem kwam.

„Mag ik weten, voor welk doel?” vroeg hij nieuwsgierig.

„Dat spreekt van zelf,” antwoordde Raffles, „wij zijn in Engeland van plan eenige reizen over den Oceaan te maken om onderzoekingen te doen in verschillende richtingen. Wij wilden echter in Engeland geen stoomboot koopen, omdat de prijzen daar veel hooger zijn dan in Frankrijk.”

„Dat komt uit,” antwoordde de reeder. „U kunt bij ons schepen veertig procent goedkooper krijgen dan in Engeland. Bij toeval kan ik u een stoomboot van 9000 ton aanbieden.

U kunt, omdat het schip voor eenige dagen van Zuid-Amerika teruggekeerd is, het in de haven bekijken.”

Het was een gewone Fransche vrachtboot, een zwaarf,

vuil schip, dat de reeder hem in de haven aanwees en dat Raffles voor zijn doel geschikt achtte.

Na uren lang loven en bieden, gelukte het hem, het schip voor de som van 300.000 francs te koopen. Maar de reeder moest zich verplichten, om het schip op zijn werf te veranderen, zooals Raffles dit verlangde.

Nadat dit gebeurd en het koopcontract geteekend was, waarbij de reeder zich verplichtte het schip in veertien dagen gereed te hebben, reisde Raffles naar Parijs.

Te Parijs logeerde hij in een klein hotel en schreef van daar een brief aan de Windsor Club te Londen.

De brief luidde:

Aan den president van de Windsor Club.

Londen.

Ik heb heden uwe oproeping omtrent het oversteken van den Oceaan gelezen en ben als Engelschman bereid, dit in een Engelsch luchtschip te ondernemen. Binnen vier weken zal ik u den dag van mijn afreis mededeelen; al het verdere zult u dan van mij vernemen.

Hoogachtend,

T. H. Tyler, thans te Parijs,
„Hotel Gounod”.

Den volgenden middag begaf hij zich naar het groote vliegterrein te Parijs, waar de luchtschipper Orville Wright en anderen hun toestellen beproefden.

Weldra was Raffles met eenige fabrikanten van luchtschepen een gesprek begonnen, omdat het hem veel waard was, de adressen dier fabrikanten uit te visschen.

Met de meeste welwillendheid deelden de luchtschippers hem alles mede, wat hij weten wilde en reeds dienzelfden avond verliet hij Parijs, om naar Engeland terug te keeren.

Voor zijn terugreis had hij den eigenaar van het hotel nog verzocht, om hem zijn brieven naar het Hotel du Nord in Brighton te zenden.

Zonder zich in Londen op te houden begaf hij zich dadelijk naar Brighton en ging daar onder den naam van Charly Tyler, met Charly Brand naar zijn hotel.

In het vreemdelingenboek schreef hij, dat hij van beroep luchtschipper was.

Hier begon hij vlijtig te arbeiden.

In de nabijheid van Brighton liet hij een loods bouwen, van waar uit hij den tocht over den Oceaan wilde maken.

Daarop liet hij Charly Brand in Brighton, ter uitvoering van de verdere werkzaamheden, achter en reisde weer van Dover naar Calais om daar het gekochte stoomschip in bezit te nemen.

.....

De thesaurier deed gedurende de afwezigheid van Raffles moeite om hem aan de kaak te stellen.

Met dat doel zocht hij den president van de Winsor Club op, aan wien hij zijn vrees bekend maakte.

De president, de oude Lord Hamilton, keek verwonderd op, toen de thesaurier hem zijn vermoeden te kennen gaf, dat Lord Aberdeen en Raffles een en dezelfde persoon was.

Hij keek den thesaurier verwonderd aan en zeide toen:

„Dat is bijna ongelooflijk, waarde heer; Lord Aberdeen verkeert reeds vijf jaar in onze club. Hij heeft steeds getoond, een echte Engelsche gentleman te zijn.

Ik kan niet begrijpen, welke reden u hebt om te vermoeden, dat Lord Aberdeen de gezochte Raffles is. Ik geloof bepaald, dat u zich vergist.”

„En ik beweer het tegenovergestelde, Lord Hamilton, ik heb thans zoóveel bewijzen in handen, dat er slechts een flink politiebeambte voor noodig is, om Raffles in de gevangenis te brengen.

Maar met inspecteur Baxter, die zijn domheid sedert

vele jaren reeds getoond heeft, is dat doel niet te bereiken. Daarom heb ik het plan om een flink Amerikaansch geheim ambtenaar van politie te laten komen, om hem op te dragen, Raffles te ontmaskeren.”

Lord Hamilton wrong de handen:

„Bedenk eens, mijnheer, welk een vreeselijk schandaal er zou ontstaan, als u zich vergiste. Ik geloof stellig, dat de Koning u niet langer zou beschermen, want Lord Aberdeen behoort dikwijls tot zijn jachtgezelschap.”

De thesaurier knikte met het hoofd en een spottend lachje speelde om zijn mond.

„Dat komt allemaal uit, Lord Hamilton, maar ik ben bereid om alle verantwoordelijkheid op mij te nemen. Ik ben er vast van overtuigd, dat ik mij niet vergis.”

Lord Hamilton werd zenuwachtig:

„Maar bedenk toch eens, mijnheer, welk een pijnlijke manier van handelen dit voor onze club beteekent, ja, niet alleen voor onze club, maar voor den geheelen Engelschen adel.”

De thesaurier haalde de schouders op.

„Dat is waar, Lord Hamilton. Maar wat kunnen wij, Engelsche Lords er aan doen, dat er zich onder ons een schurftig schaap bevindt?

Wij hebben er voor te zorgen dat Raffles, die niemand anders dan Lord Edward Lister is, zijn straf ontvangt en zijn adellijken titel verliest.”

„U schijnt een vreeselijken haat tegen dezen man te koesteren!”

„En met recht, Lord Hamilton. De man is er in geslaagd, om mij, door zijn draaierijen, voor een groote som gelds te bedriegen en dat vergeet ik niet zoo gemakkelijk.”

„Ik dacht, mijnheer, dat u vermogen genoeg bezat, om het door de weddenschap verloren kapitaal te kunnen dragen.

Als Engelsche Lord verzoek ik u om deze pijnlijke zaak niet aan te roeren en laat ons alles, ook als het Raffles mocht zijn, kalm behandelen.”

„Ik ben nieuwsgierig, hoe u dat zoudt willen doen.”

„Dat kan op de eenvoudigste wijze van de wereld geschieden. Ik zal er dadelijk moeite voor doen om te ontdekken, waar Lord Aberdeen zich thans ophoudt.”

De thesaurier viel hem in de rede:

„Dat zal moeilijk gaan, Lord Hamilton. Naar ik vernomen heb, bevindt Lord Aberdeen, of beter gezegd

Raffles, zich in de Schotsche Hooglanden op de faisantenjacht."

„Dan zullen wij wachten, tot hij terugkomt."

De thesaurier begon te lachen:

„Dan hebt u een groot vertrouwen op dien man. Hij komt niet spoedig terug. Ik beweer zelfs, dat hij bij de geheime politie helpers moet hebben, want het is nog niet gelukt, den vos in handen te krijgen.

Een half uur vóórdat de politie kwam, is hij plotseling op reis gegaan. Ik verzeker u, dat ik, als ik niet door mijn stand als Engelsche Lord rijksthesaurier was geworden, zou wenschen, inspecteur van politie te Londen te zijn. Een schurk als Raffles zou *mij* dan niet ontkomen."

Plotseling viel het Hamilton in, dat Lord Aberdeen het geheele bedrag van een millioen pond sterling in bewaring had.

Hij begon te beven en moest gaan zitten.

„Scheelt u iets?" vroeg de andere.

Zuchtend antwoordde de gevraagde:

„Mijn hemel, dat zou verschrikkelijk zijn. Ik denk er juist aan, dat Lord Aberdeen het aanzienlijke bedrag van een millioen pond sterling van ons in bewaring heeft. Maar het is bespottelijk, dat ik mij daarom opwind; Lord Aberdeen heeft dat bedrag zeker bij een Bank gedeponerd en hij heeft een eerlijk karakter, zoodat hij zich niet aan een gemeenheid zal schuldig maken."

„De duive hale uw goede trouw, Lord Hamilton. Neem mij dit gezegde niet kwalijk, maar nu krijgt de zaak nog een geheel ander karakter, want daaraan heb ik niet eens gedacht.

Ja, het geld heeft hij onder zich. Hij heeft het plan bedacht, dat een Engelschman den Oceaan met een luchtschip zou oversteken en daarom lieten wij ook hem de beschikking over het geld.

Ik bewonder uw scherpzinnigheid, Lord Hamilton en bewonder het eveneens, dat u voor zulk een hoog bedrag geteekend hebt. Ik geloof nooit, dat zulk een waagstuk door iemand zal ondernomen worden."

„Dat moet ik bestrijden, mijnheer. Ik alleen ben echter niet van meening, dat zulks mogelijk is, maar vele andere clubleden zijn het met mij eens."

„Geloof u dan waarlijk, dat daarvoor iemand gevonden zal worden?"

„Er heeft zich reeds iemand aangemeld; wij ontvingen eergisteren een brief uit Parijs, waarbij een geboren Engelschman Charly Tyler, zich aanbiedt, om over den Oceaan te vliegen. Hij

wil ons eerstdaags nadere bijzonderheden mededeelen."

„Die man schijnt niet veel waarde aan zijn leven te hechten, maar de prijs van een millioen pond sterling lacht hem toe."

„En waarom zou iemand, die voor den roem van Engeland zulk een waagstuk onderneemt, dan ook niet een hoogen prijs ontvangen?"

„Hij zal dien prijs niet krijgen en in uw eigen belang moest ge u daarover verheugen, omdat u, als Raffles u het geld niet terugbrengt, zonder twijfel nog weer eens diep in uw zak moet tasten, om den man, als het hem gelukken mocht over den Oceaan te komen, een millioen pond sterling te kunnen uitkeeren."

„Ik moet eerlijk zeggen, mijnheer de thesaurier, dat u met uw antwoorden altijd klaar bent. Ik ben gelukkig niet zoo pessimistisch als u, — en ik zeg u nog eens, dat ik er bepaald op vertrouw, dat Lord Aberdeen een man van eer is en dat u zich vergist."

„U zult het tegendeel wel spoedig ondervinden."

Bij deze woorden stond de thesaurier op, want hij ergerde zich, dat hij den lord niet overtuigen kon.

Hij noemde hem bij zich zelve een domkop en idioot. Daarop begaf hij zich naar den inspecteur van politie Baxter, om te onderzoeken, of deze iets kon uitrichten.

Lord Hamilton riep dien avond een buitengewone vergadering van de clubleden bijeen en deelde hen het gesprek mede, dat hij met den thesaurier had gehad.

Een storm van verontwaardiging verhief zich tegen den thesaurier, toen men vernam, wat hij ten opzichte van Lord Aberdeen gezegd had, en Lord Gulbrand sprong woedend op en riep:

„Ik acht het nu onzen eersten plicht, Lord Aberdeen tegen dezen onwaardigen thesaurier in bescherming te nemen. Lord Aberdeen is tot mijn spijt niet in Londen, en dus niet in staat om zich tegen dezen lasteraar te verdedigen.

Als vriend van Lord Aberdeen gevoel ik mij erg beledigd en zal daarom mijn getuigen aan den thesaurier zenden en hem op den sabel uitdagen."

Eenige jonge Lords sloten zich bij hem aan en gaven hun verlangen te kennen om met den thesaurier af te rekenen.

Er werd een verklaring opgemaakt, waarin omschreven stond, dat zij den afwezigen Lord Aberdeen in hun bescherming namen.

Deze verklaring werd door zeven en dertig Lords onderteekend en een afschrift daarvan gezonden aan den thesaurier.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Vervolgd.

Toen de thesaurier in het bureau van inspecteur Baxter kwam, zou deze het liefst door den grond zijn gezonken.

Maar met een vriendelijk gezicht, zooals het tegenover een hooggeplaatst ambtenaar betaamt, ontving hij den thesaurier.

Deze ging naast het schrijfbureau van den inspecteur zitten.

„Waaraan heb ik de eer van uw bezoek te danken, mijnheer?”

Baxter speelde zenuwachtig met een potlood, terwijl de „vloer” met open ooren luisterde.

„Ik heb iets nieuws,” zei de thesaurier.

De „vloer” dacht, dat de man er op studeerde om amateur detective te worden.

„Zie, mijnheer de inspecteur,” sprak de thesaurier verder, „ik ben zooeven bij Lord Hamilton, den eersten voorzitter van de Windsor-club geweest en vernam daar, dat Raffles, of zooals hij zich noemt, Lord Aberdeen, er met een kapitaal van een millioen pond sterling vandoor gegaan is.”

Van verbazing sperde Baxter zijn mond wijd open en vroeg:

„Hoe groot is de som, die Lord Aberdeen bij zich heeft?”

„Een millioen pond sterling, mijnheer de inspecteur.”

„Maar hoe is dat mogelijk? Dat is kolossaal.”

„Ach, de heeren van de Windsor-club zijn nogal licht geloovig.”

„Dat is zulk een groot bedrag als Raffles, gedurende al zijn doen en laten, nog nooit heeft gestolen.”

„Denkt u dus waarlijk, mijnheer de thesaurier, dat wij in dezen met Raffles te doen hebben?”

„Het is bespottelijk, dat u daaraan twijfelt. Ik hoop, dat u spoedig verstandig genoeg zult zijn om vertrouwen in mij te stellen en tevens evenzeer overtuigd zult

zijn als ik, dat Lord Aberdeen de veel gezochte Raffles is.”

„En wat denkt u, dat wij nu kunnen doen, mijnheer?”

De gevraagde begon minachtend te lachen.

„Dat moest u als inspecteur van politie beter weten dan ik.”

„Het doet mij leed, dat ik dat moet tegenspreken, mijnheer de thesaurier.

Als er misdaden door anderen gepleegd worden, dan weet ik precies, hoe de zaak moet worden aangepakt, maar bij Raffles mislukt alles. Daarom ben ik zoo voorzichtig; ik wil mij niet opnieuw bespottelijk maken.”

„U verklaart dus, dat u ongeschikt bent voor uw betrekking, inspecteur?”

„Neen, dat heb ik niet gezegd en ik zal ook alles in het werk stellen om den persoon van Lord Aberdeen in handen te krijgen. Wanneer dan blijkt, dat het werkelijk Lord Aberdeen is, dan zal alles ons wel gelukken, maar als het Raffles is, dan hoop ik niet op veel succes.”

„Dat zou een gekke geschiedenis zijn!”

Baxter haalde de schouders op en zeide:

„Bedenk eens, mijnheer de thesaurier, hoeveel Lord Aberdeen ons vóór is. Hij zal zeker reeds in het buitenland zijn.”

„Waarvoor bestaat er dan draadlooze en andere telegrafie, inspecteur?”

Baxter werd verdrietig.

„Ja, als u mij zegt, waarheen ik telegrafeeren moet. Of denkt u misschien, dat men mij van den Eiffeltoren te Parijs mededeelen kan, of Raffles soms op een der boulevards wandelt? Hoe denkt u daarover?”

„Daarin hebt u gelijk, maar u zult nu toch zeker al het mogelijke doen?”

„Dat spreekt van zelf!”

„Goed,” antwoordde de thesaurier en stond op; „dat is juist, wat ik wenschte.”

Hij boog en verliet het bureau.

Hij was nauwelijks vertrokken of Baxter begon te razen:

„De kerel is totaal krankzinnig; hij meent inderdaad, dat men slechts naar de politie behoeft te gaan en dat deze dan binnen een uur den misdadiger gearresteerd moet hebben. Hij oordeelt vreemd over ons.”

De „vloer” zeide lachend:

„U hebt gelijk, inspecteur. De eene helft der misdadigers komt in onze handen, de andere helft moeten wij laten loopen, omdat wij die niet kunnen krijgen. De rijksthesaurier schijnt te willen studeeren voor privaat-detective.”

„Ja, Marholm, dat denk ik ook. Maar zeg mij nu eens, wat wij kunnen doen?”

Marholm haalde de schouders op: „Wij moeten dadelijk een steekbrief verzenden, omdat wij het signalement van Lord Aberdeen nauwkeurig kennen.

Onze geheime agenten zullen dien steekbrief lezen en ook dadelijk weer vergeten hebben. Hebt u wel ooit ondervonden, dat een onzer agenten langer dan een uur den inhoud van een steekbrief heeft onthouden? Als het publiek geen hulp verleende, dan zouden wij de ongelukkigste menschen zijn, die op de wereld rondloopen.”

Baxter knikte treurig met het hoofd en antwoordde: „Je hebt gelijk, Marholm en ik vrees, dat deze zaak mij den nekslag als ambtenaar van politie zal geven. De thesaurier zal onze mislukte pogingen, waarvoor men natuurlijk mij verantwoordelijk stelt, zeer zeker aan den koning mededeelen en dan krijg ik mijn pensioen. Wat kan het mij ook schelen,” — hij sloeg met de vuist op tafel, zoodat de inktpotten bijna omvielen, — „ik heb er waarlijk genoeg van om mij het leven door een vergeefsche jacht op Raffles onophoudelijk te laten verbitteren. Men doet de meest mogelijke moeite en het gevolg van dat alles is, dat de couranten zich met iemand bezighouden en bespottelijk maken, omdat men Raffles niet in handen kan krijgen.

Laten zij het nu zelf eens probeeren. Maar daarvoor zijn de heeren veel te laf. Weet je wat, Marholm?”

„Nee, wat bedoelt u?”

„Wij zullen den steekbrief uitvaardigen en als dat gebeurd is, dan noodig ik je uit om met mij den avond door te brengen en dan zullen wij ons met alles bemoeien behalve met den politiedienst.”

Van ganscher harte nam de „vloer” deze uitnoodiging aan.

Hij maakte den steekbrief gereed, overhandigde hem ter verdere behandeling aan een collega en verliet daarop met den inspecteur het bureau.

ZESDE HOOFDSTUK.

Een sensatie-artikel.

Op dienzelfden dag voer Raffles met de door hem aangeworven manschappen, als kapitein Tyler, met zijn stoomboot van Calais naar Brighton.

Noch de manschappen, noch de officieren wisten, waarvoor Raffles het schip gebruiken wilde.

Alles wat hij van hen verlangde, was, dat zij in de eerste weken niet aan land mochten gaan en een kruistocht moesten maken langs de Engelsche kust.

Hij zelf verliet te Brighton de stoomboot en begaf zich aan wal, om met Charly Brand weder in verbinding te komen.

Deze had intusschen alle materialen, die voor het bouwen van een luchtschip noodig waren, ontvangen, en was, met behulp van twee deskundigen, daarmede zoover gevorderd, dat het schip binnen twee dagen voor de reis gereed was.

Het spreekt van zelf, dat niemand wist, welke be- doelingen Raffles met het luchtschip had.

Er werden juist in den laatsten tijd te Londen zoo- veel proeven met luchtschepen ondernomen, dat nie- mand er meer op lette.

Des avonds las Raffles in zijn hotel in de kranten een kort, sensationeel artikel, waarin over zijn persoon gesproken werd.

Dat artikel, dat met vette letters gedrukt was, luid- de als volgt:

Naar wij zooeven vernamen, is door den rijks- thesaurier de persoon van John C. Raffles her- kend. Raffles heeft sedert jaren onder den naam van Lord Aberdeen te Londen in de Windsor Club verkeerd en was zelfs gedurende de laatste twee jaren vice-voorzitter.

Raffles bezat onder den naam van Lord Aber- deen aan het Regent Park eene kleine, prachtig in- gerichte villa, waarvan wij zullen trachten teeke- ningen te plaatsen in ons volgend Zondagsnum- mer, ten einde onzen lezers te toonen, hoe vorste- lijk Raffles woonde.

Niemand kon vermoeden, dat deze kleine, onder de boomen verscholen villa het veilige toevlucht- oord is geweest van den voornaamsten gelukszoe- ker van Engeland.

De laatste truc, die hij uithaalde, was, dat hij onder de leden van zijn club geld verzamelde, om een hoogen prijs bijeen te brengen voor dengene, die met een luchtschip den Oceaan zou oversteken.

Naar alle waarschijnlijkheid heeft Raffles, die men gerust den grootsten Tijl Uilenspiegel kan noemen, daarmede zijn werkring te Londen afge- sloten en zal zich met het groote kapitaal, dat hij ontvangen heeft, in een ander werelddeel gaan vestigen.

Wij betreuren het, dat inspecteur Baxter ook dezen keer weer bewezen heeft, dat hij nooit in- specteur van politie te Londen had moeten worden.

John C. Raffles is nu weg en alle politieagenten der geheele wereld zullen hem zeker ook nu niet te pakken krijgen.

Wij kunnen het niet nalaten om onze hoogach- ting uit te spreken jegens de leden van de Wind- sor Club, die er zich toe leenden om Raffles bij dezen truc behulpzaam te zijn."

Op het glad geschoren gelaat van Raffles was, ter- wijl hij deze regels las, een vroolijk lachje gekomen.

Hij overhandigde de courant aan zijn vriend en zeide: „Lees eens, wat daar staat!"

Terwijl Charly Brand het artikel las, stak Raffles een sigaret op en rookte zoo kalm, alsof hij van alle menschen verwijderd, onbereikbaar voor de politie en niet in de buurt van Londen was.

Thans stond hij op, ging naar Charly Brand en zeide:

„Heb je alles gelezen?"

Charly Brand legde de courant neer en antwoordde:

„Ja, waarde vriend, het is vreeselijk! Wat moeten wij nu doen?"

„Niets anders dan hetgeen ik gezegd heb, Charly, je weet, dat ik altijd mijn woord houd, en ik zal de in- woners van Londen bewijzen, dat zij zich vergissen en dat ik de eerste Engelschman zal zijn, die in een En- gelsch luchtschip over den Oceaan vliant."

Charly Brand schudde het hoofd:

„Ik begrijp je niet; hetgeen je daar zegt, is onmo- gelijk. Ik heb tot dusverre altijd gedacht, dat je een grap wilde uithalen."

„Neen, Charly, het zal volstrekt geen grap zijn, maar ik wil wel degelijk ten uitvoer brengen, wat ik gezegd hebt, om met het volste recht het uitgeloopte millioen pond sterling te winnen."

Charly Brand stond nu ook op, keek zijn vriend ernstig aan en zeide:

„Maar dan heb ik een verzoek tot je te richten, Ed- ward!"

„En dat is?"

„Ik hoop namelijk, dat je niet van plan bent om mij mede in het luchtschip te nemen."

„Waarom niet, Charly?"

„Omdat ik niet van plan ben, een zelfmoord te be- gaan."

Raffles begon te lachen:

„Beste Charly," — hij legde zijn rechterhand op diens schouder en keek hem vriendelijk aan, — „je kent mij nu reeds verscheiden jaren. Bij alle dingen, die ik onderneem en waarin jij mij behulpzaam moest zijn, heb je ondervonden, dat je er steeds heelhuids af- gekomen bent.

Denk je werkelijk, dat ik vermetel genoeg ben om ons beiden aan het gevaar bloot te stellen om in den Oceaan te verdrinken?"

„Maar Edward, wat zou er dan anders gebeuren?"

„Er zal in het geheel niets gebeuren, Charly."

Charly Brand schudde het hoofd:

„Ik begrijp je niet, Edward, je spreekt in raadsels; maar het is waar, dat, zoo vaak je iets ondernomen hebt, ik altijd vooraf meende, dat je krankzinnig of dronken waart en ik moet bekennen, dat ik mij telkenkeere vergist heb.”

„En dat is nu ook het geval Charly.”

„Maar ik zeg je nogmaals, dat ik je niet begrijp, Edward.”

„Luister dan naar wat ik je zeg, let nauwkeurig op elk van mijn woorden en bovendien staat hier — hij haalde de courant, waarin de prijs uitgelooft werd, uit zijn zak — „ieder woord met vette letters gedrukt, zoodat er geen twijfel kan bestaan.”

Hij ontvouwde de courant, wees met zijn vinger naar wat daar gedrukt stond en hield dat voor de oogen van Charly Brand.

„Lees, wat hier staat:

De Engelschman, die met een Engelsch luchtschip van uit Engeland den Oceaan oversteekt, ontvangt een prijs van één millioen pond sterling.”

Maar Charly Brand begreep niet, wat Raffles daarmede bedoelde.

Hij schudde het hoofd, waarop Raffles zeide:

„Ik zie wel, dat je mij niet begrijpt; welnu Charly, dan moet het je voldoende zijn, dat ik volkomen begrijp; ik ben namelijk van plan om de eerste Engelschman te wezen, die met een luchtschip van Engeland den Oceaan overtrekt.”

Charly Brand voegde daaraan toe:

„Ik houd je evenmin voor krankzinnig als dronken, maar de zaak blijft voor mij nog altijd duister.”

Raffles stak de courant weer in den zak en vroeg:

„Zou het luchtschip tegen morgen middag gereed kunnen zijn?”

„Op eenige kleinigheden na, is alles in orde, Edward.”

„Well, mij boy, begin het morgenochtend dan te vullen, opdat, als ik morgenavond om elf uur uit Londen terugkom —”

„Om 's Hemels wil,” viel Charly Brand hem in de rede, „je bent toch niet van plan om naar Londen te gaan?”

„Jawel Charly, en nog wel hedennacht. Des nachts is men het veiligst. Ik wil dezen nacht in mijn villa slapen, al het verdere met Gaston afspreken en morgen de Windsor Club bezoeken.”

Charly Brand werd zeer angstig; maar Raffles sprak verder:

„Ik denk in den nacht terug te keeren, om overmorgen met jou in den gondel van het luchtschip te stappen en over den Oceaan te vliegen. Ik ben bovendien van plan om mijn vriend Lipton morgen te bezoeken; die moet voor een reclame, die ik bedacht heb, mij op zijn minst 10,000 pond sterling betalen, dan hebben wij de kosten voor het luchtschip terug. Bij mijne reis over den Oceaan wil ik een reuzenreclame medenemen, waarop met groote letters zal staan:

Liptons thee is de beste van de geheele wereld!”

„Maar Edward, nu ik dit alles van je hoor, beschouw ik je niet meer voor normaal en raad je, alles te laten rusten en onder mijn geleide naar een koudwaterinrichting te gaan.”

„Dat zou een uitkomst zijn voor den rijksthesaurier en voor andere lieden in Engeland; maar Charly, ik voel daar voorloopig geen behoefte aan en wil mij nu liever gereed maken” — hij keek op zijn horloge — „over een half uur vertrekt de laatste trein naar Londen.”

Charly Brand wist, dat hij Raffles nooit van hetgeen deze zich eenmaal had voorgenomen, terug kon brengen; Raffles speelde even graag met vuur als de kat met de muis.

Binnen eenige minuten waren beiden gereed en gingen naar het station.

Na een handdruk stapte Raffles in den coupé, nam een courant, stak de onvernijdelijke sigaret op en reisde zoo gerust naar Londen als iemand ter wereld.

Maar Charly Brand kon dien nacht niet slapen.

Het was omstreeks twee uur in den nacht, toen Raffles, nadat hij er zich van overtuigd had, dat er nergens in de buurt van zijn villa een politieagent surveilleerde, daarin verdween en nadat hij de huisdeur geopend had, een poosje bleef staan, om te hooren, of er misschien een agent in het huis was.

Maar alles was rustig.

Raffles sloot de huisdeur en ging naar het vertrek van den kamerdinaar, om te vernemen, of hij te huis was.

Toen hij zich daarvan overtuigd had, ging hij naar zijn studeervertrek, keek eerst, of de jalouzieën voor de vensters behoorlijk gesloten waren, opdat er geen licht naar buiten kon dringen en ontstak toen het electrische licht.

Hij stak in alle vertrekken licht op en doorzocht alle hoeken, en nadat hij zich overtuigd had, dat er geen ongenooide gast in de villa was, begaf hij zich weer naar zijn studeervertrek en schelde den kamerdinaar,

De oude man stond op, kleepte zich aan, stelde zijn vrouw gerust en ging toen naar het vertrek van zijn meester.

Deze zat in een fauteuil voor de kachel, rookte en zei lachend:

„Goeden avond, Gaston. Maak mijn slaapkamer gereed. Ik blijf tot morgenavond hier.”

„Maar mijnheer,” stamelde de kamerdienaar, terwijl hij van angst beefde: „hebt u niet in de couranten gelezen, dat men alles ontdekt heeft?”

„Wel zeker, Gaston. Maar juist omdat alles reeds in de couranten gestaan heeft, geloof ik, dat hier een veilige schuilplaats is.”

Dat bracht den kamerdienaar tot bezinning.

„Zij hebben hier alles doorzocht, uwe Lordschap!”

„En men heeft niets gevonden, is het niet zoo, Gaston?”

„Ja, uwe Lordschap. Maar iederen dag komen er van 's morgens tot 's avonds verslaggevers en bieden mij geld aan, als zij hier alles mogen kieken.”

„Laat ze hun gang maar gaan, Gaston, het zal den inwoners van Londen aangenaam zijn, om te zien, hoe een Engelsche Lord woont.

Morgen zal ik alles met je bespreken. Je moet al de meubels naar een bewaarplaats laten brengen, van waar wij ze later zullen terughalen.

Ik zal je voorts een volmacht geven om de villa te kunnen verkoopen.

Maar, zoo als gezegd, zullen wij dit alles morgen in orde brengen, ik ben nu te vermoeid en wil gaan slapen.”

De vrouw van den kamerdienaar hielp haar echtgenoot om de slaapkamer van hun heer in orde te maken.

Binnen een uur, nadat Raffles thuis gekomen was, lag hij te bed en sliep dadelijk in.

Den volgenden morgen las Raffles de brieven, die gedurende zijn afwezigheid ontvangen waren.

Er was één bij, die door de Windsor Club was afgezonden.

Raffles opende dien en zag, dat hij door Lord Hamilton onderteekend was.

De inhoud van dezen brief luidde als volgt:

Waarde Lord Aberdeen!

Ik veronderstel, dat deze brief in uwe handen gekomen is. Sedert uw vertrek zijn er sterke vermoedens tegen u gerezen.

De rijksthesaurier is de oorzaak daarvan en heeft hemel en aarde bewogen om u eer aan te tasten.

Zowel ik als al uwe vrienden uit de Windsor Club hechten geen waarde aan die verdachtmakingen.

Wij kunnen niet gelooven, dat een man als u, dien wij sinds jaren als zeer betrouwbaar kennen, plotseling getoond zou hebben, iemand te zijn, waarmede wij niets meer te maken mogen hebben.

Wij koesteren het volste vertrouwen, dat u het millioen pond sterling, dat wij u toevertrouwd hebben, weer aan ons, voor het beoogde doel, zult terug geven.

Het zou al uwe vrienden en ook mij hoogst aangenaam zijn, spoedig daar over met u te kunnen spreken, te meer, daar zich reeds een Engelsche luchtschipper, Charly Tyler heeft aangemeld, die, naar aanleiding van den prijs, dien wij uitgelooft hebben, de vlucht over den Oceaan wil ondernemen.

Wees zoo goed, zoo spoedig mogelijk iets van u te laten hooren.

Met gevoelens van hoogachting,

Uw

LORD HAMILTON.”

Raffles legde den brief neer en keek vóór zich.

Het deed hem genoeg, dat zijn clubvrienden hem zoo getrouw waren en dat zij hem met waardeering bleven behandelen, in weerwil van de geruchten, die in omloop waren.

Hij vouwde den brief weer op en maakte zich gereed om uit te gaan.

Hij verliet het huis door het achter de villa gelegen park, waar hij er van verzekerd was, dat niemand hem zou zien.

Daarna nam hij een auto en reed naar Lord Hamilton.

Deze zat juist aan het ontbijt, toen een bediende hem het kaartje van Raffles overhandigde.

Nauwelijks had Lord Hamilton den naam op het visitekaartje gelezen of hij stond op en gaf den bediende order, om den Lord naar zijn studeervertrek te brengen.

Eenige oogenblikken later stonden de beide heeren tegenover elkander.

Op het gezicht van Lord Hamilton was groote blijdschap te lezen, hij stak zijn beide handen uit en zeide:

„Het doet mij groot genoeg, waarde Lord Aberdeen, dat u zoo spoedig terug gekomen zijt.”

„Ik ben gisteravond van mijn reis terug gekomen.”

antwoordde Lord Aberdeen, „en vond uw brief hedenochtend op mijn schrijftafel en ben natuurlijk dadelijk naar hier gekomen om de noodige stappen te doen.”

„Bravo, bravo,” antwoordde Lord Hamilton, „dat heb ik wel gedacht. U moet den rijksthesaurier in het openbaar aan de kaak stellen.”

„Ik zal met dien heer wel afrekenen, op een manier, zooals hij zich die niet kan voorstellen.”

„Maar neem toch plaats, mijn waarde Lord Aberdeen.”

En Raffles ging in een fauteuil zitten, terwijl Lord Hamilton tegenover hem plaats nam.

„U hebt zeker van de geheele zaak nog niets geweten?”

„Neen, ik vernam dien eerst hedenmorgen in uw brief, want voor het lezen van couranten had ik geen tijd; om kort te gaan, ik ben eerst sedert eenige uren omtrent de zaak ingelicht.”

„En wat denkt u nu te doen?”

Raffles haalde de schouders op.

„Mijn waarde Lord, ik ben in dien tusschentijd te Parijs geweest en heb daar alles, wat noodig is voor een vliegtocht over den Oceaan in orde gebracht.

„Heeft mr. Tyler dan op aanraden van u aan ons geschreven?”

Raffles begon te lachen:

„Wel neen, waarde Lord. Mr. Tyler staat hier voor u.”

Lord Hamilton keek verbluft.

„Bent u zelf dan mr. Tyler?”

Raffles knikte toestemmend:

„Ja, uwe Lordschap, ik zelf. Ik heb zelf uit Parijs geschreven en mij bereid verklaard, den tocht over den Oceaan te maken.

Ik wilde mijn naam niet bekend maken en heb mij daarom van den naam Charly Tyler bediend.”

„Maar mijn waarde Lord Aberdeen — ik heb nog nooit gehoord, dat u zich met lichtscheepvaart bezig houdt.”

„Ik geloof ook, Lord Hamilton, dat de lichtscheepvaart voor een groot deel van het geluk afhangt.

Iemand, die veel moed en koelbloedigheid bezit, is in staat om het vraagstuk der lichtscheepvaart op te lossen. Men waagt zijn leven om een kapitaal bijeen te brengen.”

„Maar u hebt dat toch niet noodig te doen, Lord Aberdeen.”

Raffles wierp zijn hoofd achterover en vroeg:

„Veroorlooft u mij te rooken?”

„Zeer gaarne, mag ik u een sigaar aanbieden?”

„Als u het goedvindt, Lord Hamilton, dan zou ik liever die van mij rooken. Ik ben daaraan gewend.”

Hij haalde zijn etui te voorschijn en stak een sigaar op.

„Mijn waarde Lord Hamilton, u hebt zoo even beweerd, dat ik het niet noodig heb, mij er aan te wagen mijn nek te breken om mij een vermogen te verwerven.

Het eerste wil ik niet tegenspreken, ofschoon ik het noodlot dankbaar zou zijn — als ik op de een of andere manier fatsoenlijk aan mijn eind kon komen.”

„Maar mijn waarde Lord Aberdeen — ik hoor tot mijn verbazing, dat u levensmoede schijnt te zijn.”

Raffles haalde de schouders op en zeide:

„Ach ja, Lord Hamilton, ik ben nu reeds bijna vijf en veertig jaren oud en heb reeds zooveel ondervonden als een negentig-jarige.”

Hij knipte de asch van zijn sigaar en vervolgde:

„En ziet ge, u zult misschien beweren, dat wij menschen geen recht hebben om een eind aan ons leven te maken. Maar denk eens aan de positie, waarin ik mij bevind.

Toen mijn vader mij op een-en-twintig jarigen leeftijd een kapitaaltje naliet, waarvan de rente niet verder reikte, dan om een eenvoudig burgerlijk leven te kunnen leiden, vond ik geen behagen in dat leven.

Op dezelfde wijze als andere jonge Engelsche adellijke lieden, verkwistte ik dat kapitaaltje in zeer korten tijd in onze clubs, bezocht Parijs en de Riviera en was bij mijn terugkomst in Londen dood arm.

Daardoor moest ik kiezen om te werken of iets anders te doen ter verbetering van mijne finantiën.

Destijds had ik andere levensbeschouwingen dan heden en wenschte steeds, dat ik zoo lang mogelijk mocht leven en iederen dag gelukkig en vroolijk kon zijn.

Kortom Mylord, nadat ik u dit heb medegedeeld, moet ik u mijn levensgeschiedenis vertellen, opdat u begrijpen kunt, wat mij later tot datgene gemaakt heeft, wat ik geworden ben.

Ik werd militair en spoedig bevorderd. Toen de boerenoorlog uitbrak, ging ik — ik was toen reeds acht jaren bij mijn regiment — als officier naar Zuid-Afrika.

Vandaar keerde ik naar Londen terug en daar mij, ten gevolge van wat ik in Zuid-Afrika beleefd had, de militaire dienst niet meer beviel, nam ik mijn ontslag en stond nu weer, met een klein pensioen, op de straten van Londen.

Na langdurig overleg wat ik doen moest, werd ik lid van eenige clubs en begon te spelen.

Ik speelde zeer voorzichtig en het gelukte mij langzamerhand om zóóveel te winnen, dat ik een werkeloos leven kon leiden.

Op zekeren dag kwam ik tot de overtuiging — en die kreeg ik vooral aan de speeltafel — dat de meeste menschen als tyrannen tegen hunne medemenschen optreden.

Ik leerde daar lieden kennen, die, beschermd door hunne kapitalen, zich dingen durfden veroorloven, waarvoor hij, die geen kapitaal bezit, door de wet gestraft zou worden.

Ik leerde menschen kennen, die hun vermogen gebruikten, om de wetten te ontduiken.

Om kort te gaan, ik leerde het karakter der lieden nauwkeurig doorgronden, zoodat ik mij voorgenomen heb om tegen hen, wáár ik ze ook ontmoet, te strijden en hen te straffen voor hetgeen zij anderen leed deden.

Ik zal u later alle mogelijke bijzonderheden daarover mededeelen, laat het u heden genoeg zijn, dat ik mij sedert jaren met dit doel heb bezig gehouden.

Het gevolg daarvan was, dat ik een afkeer van mijn medemenschen heb gekregen en hen zooveel mogelijk ontwijk.

Ik heb de wereld gezien; ja, ik geloof dat er slechts weinig volksstammen en landen zijn, die ik niet ken. Bij mijn afwisselend geluk heb ik groote kapitalen bezeten, maar heden — bezit ik niets.

Ik heb gedurende mijn ondervindingen 'én ding *niet* leeren kennen, dat misschien mijn levensweg nog had kunnen effenen, namelijk de liefde, waarde Lord Hamilton, wat mij nog aan de wereld zou kunnen boeien.

Ik denk, dat u uit mijn breedvoerig verhaal zult opgemerkt hebben, dat ik mij in de noodzakelijkheid bevind om te trachten, den prijs te winnen, dien de Wmsor Club heeft uitgeloofd.

Als mij dat gelukt, dan zal ik er moeite voor doen — om iemand lief te krijgen.

Ik heb dan het plan om mijn tegenwoordige loopbaan vaarwel te zeggen en mij in het een of andere stille plaatsje, aan mijn familie en mij zelve te wijden."

Lord Hamilton schudde het hoofd.

Welk een geheimzinnig leven had Lord Aberdeen voor hem onthuld.

Tot nu toe had hij hem steeds voor een vermogend, kalm mensch aangezien en nu bleek hem het gendeel.

Hij vermoedde nu, dat Lord Aberdeen waarschijnlijk door allerlei kunstgrepen het geld verdiend had, dat hij noodig had voor zijn levensonderhoud.

Een geheime angst overviel hem bij de gedachte, dat Lord Aberdeen inderdaad wel eens de gezochte John C. Raffles kon zijn.

Hoe meer hij daarover nadacht, hoe meer hij tot de overtuiging daarvan kwam.

En daarna bedacht hij weer, dat Raffles feitelijk nooit iets oneerbaars bedreven had.

Men kon wel een reeks van dolle streken opsommen, ja zelfs een aantal brutale misdaden noemen; maar het waren alle misdaden, die Raffles voor het welzijn zijner medemenschen had gepleegd en daarom besloot hij, om daarnaar niet verder te vorschen en zeide:

„Ik begrijp, dat het voor u van belang is, om den hoogen prijs van een millioen pond sterling te winnen. Maar eerlijk gezegd," — hij schudde zijn grijs hoofd, — „ik geloof niet, dat uw plan uitvoerbaar is.

Ik heb dat wel is vaar te zijner tijd geloofd, maar nadat ik met eenige vakmannen over de zaak gesproken heb, beschouw ik uw plan voor niets anders dan waaghalzerij."

„Nee", zeide Raffles, „ik geef u de stellige verzekering, dat ik den tocht volbrengen zal en dat ik" — hij stond op — „dien reeds morgen zal ondernemen."

Lord Hamilton stond op en antwoordde:

„Ik hoop, dat u niet schertst, waarde Aberdeen. Hebt u niet gezegd, dat u morgenmiddag een aanvang zult maken met den tocht over den Oceaan?"

„Dat heb ik gezegd en ik ben naar Londen teruggekomen om het u en uwe vrienden in de club mede te deelen en verzoek u het overal bekend te maken, dat ik morgenmiddag, precies om drie uur van af Brighton, als eerste Engelschman in een Engelsch luchtschip, den tocht over den Oceaan zal beginnen."

„Is dat waarlijk uw plan?"

Raffles reikte hem de rechterhand en zeide:

„Ik geef u mijn hand en mijn woord van eer daarop, Lord Hamilton."

„Ik geloof u, Lord Aberdeen."

„Ik heb nog een verzoek aan u, Lord Hamilton; namelijk om het niet voor twaalf uur morgenmiddag, aan de leden van de club mede te deelen; tracht al onze vrienden er toe over te halen om morgen te Brighton te zijn, want ik wensch niet, dat de rijksthesaurier of iemand anders mijn plannen in twijfel trekt."

„Dat beloof ik u gaarne, waarde Lord Aberdeen; u kunt wel denken, dat de beste wenschen van al onze

vrienden en van mij u op uwen tocht vergezellen zullen."

„Wees ook zoo goed aan de clubleden mede te denken, dat ik gaarne zou zien, dat het publiek niets anders denkt, dan dat ik Charly Tyler ben. Als de rijksthesaurier verneemt, dat ik morgen om drie uur op reis ga, dan zal hij hemel en aarde bewegen, om zich van mijn persoon meester te maken.

Ik wil liever eerst met hem afrekenen, als ik van mijn tocht over den Oceaan terugkeer."

„Dat beloof ik u, Lord Aberdeen! De rijksthesaurier zal er niets van gewaar worden, dat u en de luchtschipper Charly Tyler een en dezelfde persoon zijn.

En nu nog eens," — hij reikte hem de hand, — „reis gelukkig en keer gezond van uwe gevaarlijke reis terug."

„Ik dank u voor uwe goede woorden en wil u nu niet langer van uwen tijd berooven, omdat ik ook nog verscheiden zaken te verzorgen heb."

Lord Hamilton vergezelde hem tot aan de trap, beiden drukten elkaar nog eens de handen en daarna ging Lord Aberdeen heen, terwijl de oude Lord Hamilton hem met een weemoedig gevoel nakeek.

Hij hield Lord Aberdeen voor een dapperen strijder, die een zekeren dood tegemoet ging.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Onverwacht bezoek.

Het was avond.

In het paleis van den koning was dat gedeelte, waar zich de woningen der ambtenaren bevonden, in duisternis gehuld.

Slechts enkele vensters waren verlicht, als bewijs, dat de bewoners dier vertrekken te huis waren.

Tot dezen behoorden ook de thesaurier. Deze was juist van plan, avondtoilet te maken, daar hij nog naar de opera wilde rijden, toen de zware fluweelen portières van zijn slaapkamer geruischloos op zij werden geschoven en een koude als metaal klinkende stem zeide:

„Goedenavond, mijnheer de rijksthesaurier."

De Lord keek in den spiegel om zijn das om te doen, zag de slanke gestalte, die in de deur stond en in hetzelfde oogenblik viel de das op den grond; hij zocht een steunpunt, keek met verbaasde oogen den vreemdeling aan en zeide stamelend:

„Lord Aberdeen."

Deze trad wat nader:

„U vergist u, mijnheer de thesaurier, niet lord Aberdeen, maar John C. Raffles staat hier voor u."

De thesaurier snakte naar adem, zijn hart klopte van angst.

Hijgend vroeg hij:

„Wat verlangt u van mij?"

Raffles hield de armen over de borst gekruist, richtte zijn scherpe blikken naar den van angst bevedenden thesaurier, kwam eenige schreden nader en toen de thesaurier op de knop van een electrische bel wilde drukken, kwam er een ironische lach op het gezicht van Raffles, die hem mededeelde, dat hij geen moeite moest doen, omdat John C. Raffles het wel zóó had weten in te richten, dat hij door niemand gestoord zou worden.

„De draden van de schel heb ik doorgesneden," zei hij, „zoodat geen uwer bedienden u te hulp zal komen. Ik heb er ook voor gezorgd, dat uw personeel zich verwijderd heeft, zoodat wij geheel alleen zijn."

Toen de thesaurier dit hoorde, kwam het koude zweet hem op het voorhoofd, vooral toen Raffles er nog bijvoegde:

„Ik verzoek u om eens te probeeren of u bellen kunt, misschien gelooft u mijn woorden dan. Overigens,"

— hij ging naar een stoel, wierp de daarop liggende kleeren op het vloerkleed en ging zitten, — „zult u wel kunnen denken, dat ik op de brutale aantijgingen, die gij u in het openbaar tegenover mij hebt veroorloofd, niet zwiigen zou.

Wilt u thans mededeelen, welke redenen u daarvoor gehad hebt?”

De rijksthesaurier kon nauwelijks spreken en gaf met veel moeite het volgende antwoord:

„Dat behoeft u mij niet te vragen, want u kondt wel denken, waarom ik dat deed. Iemand zooals u, behoort niet in onze kringen te komen.”

„John C. Raffles heeft tot dusverre niet de eer gehad, met u kennis te maken; dit is het eerste oogenblik in ons leven, waarop ik, — John C. Raffles, — u ontmoet.”

„Dan vergeet u zeker, dat u sedert jaren, even goed als ik, maar u als Lord Aberdeen, aan het hof verkeert.”

„Gij vergist u mijnheer,” was het antwoord; „Lord Charly Aberdeen en John C. Raffles zijn twee verschillende personen. Lord Aberdeen zou er nooit belang in gesteld hebben, zich als John C. Raffles met u te bemoeien. Eerst heden,” — ik herhaal het, — „hebt u het genoeg den door u verachten John C. Raffles bij u te zien, opdat u zich tegenover hem kunt verantwoorden.”

De rijksthesaurier haalde eens diep adem:

„Zeg mij dan maar, wat u van mij verlangt?”

„John C. Raffles wenscht steeds nauwgezetheid van hen, die naar zijn meening incorrect gehandeld hebben. Ik noodig u thans uit, mij een schriftelijke verklaring te geven, waaruit blijkt, dat Lord Charly Aberdeen steeds als een man van eer tegenover u gehandeld heeft en dat u nog nooit het voorrecht gehad hebt met John C. Raffles in aanraking te komen.”

De rijksthesaurier wist niet, wat hij zeggen zou.

Hij ging naar zijn schrijfbureau en zeide:

„Die verklaring zal ik u geven.”

De rijksthesaurier nam een vel papier waarop zijn wapen gedrukt was en schreef, wat John C. Raffles hem dicteerde.

Daarop overhandigde hij hem met bevende handen de verklaring.

Raffles las deze en stak het papier in zijn borstzak.

„Ziezoo!” zei hij daarop, „het eerste onderwerp is nu afgedaan; nu komt het tweede, mijnheer de thesaurier.

Ik heb voor eenige jaren een juwelier leeren kennen, die in Indische edelgesteenten handelde en vernam van dezen — dat u met hem in handelsrelaties staat en dat het uw doel is, edelgesteenten van groote waarde, die tot de Engelsche kroonjuweelen behooren, te veruilen tegen minderwaardige exemplaren.”

De thesaurier werd doodsbleek.

Van wien wist deze onaangename man, die daar voor hem stond, die geheime zaken?

Raffles ging voort:

„U waart toen om geld verlegen, omdat u de schulden van uw zoon, tot een bedrag van 70,000 pond sterling, moest betalen en omdat in dienzelfden tijd uwe dochter met Baron Leicester trouwen ging.

Dit bedrag, dat u niet hadt, hebt u verkregen door uw handel met den Indischen koopman.”

Raffles wachtte op antwoord, maar de rijksthesaurier had een gevoel, alsof Raffles de handen om zijn keel geslagen had, om hem langzaam te worgen.

Eindelijk zuchtte hij:

„U bent zeker van plan, dat ik uw stilzwijgendheid daaromtrent van u koopen zal?”

Een verachtelijke lach speelde om den mond van den Grooten Onbekende.

„Nee, daaraan denk ik niet. Zulk een gemeene handelwijze kan slechts in het brein van een slecht sujet opkomen.”

„En wat wenscht u dan dat ik doen zal?”

„Ik wensch, dat u morgen in den loop van den dag naar den rechter zult gaan en aan dezen zult verklaren, dat ge een schoft bent.”

De rijksthesaurier begon te klappertanden; zijn oogen rolden in hunne kassen, zijn vingers trokken zich krampachtig samen en hij wist niet, wat hij doen moest.

„U ziet wel, mijnheer,” sprak Raffles verder, „dat iemand, die in een glazen huis woont, niet met steenen moet werpen. Of beter gezegd: wie boter op het hoofd heeft, moet uit de zon blijven.

U hebt mijn eer als Lord Aberdeen in Engeland te gronde gericht. Ik had het voornemen om onder den naam van Lord Aberdeen als eenvoudig burger in Engeland te leven. Door uwe intriges kan dat niet meer. Thans eisch ik genoegdoening. Als u niet doet, wat ik u zeg, dan zal ik er persoonlijk voor zorgen, dat de koning, de opperste rechter en de Engelsche pers, binnen vier en twintig uren van alles op de hoogte zijn.

De door u vervalschte juweelen bevinden zich op de plaats, waar de echte uitgebroken zijn en de koopman in Calcutta is gemakkelijk te vinden. Meer heb ik u niet te zeggen."

Hij haalde zijn sigarettenetui uit den zak, nam er een uit, stak die op en vertrok, zonder iets te zeggen.

De rijksthesaurier keek hem na als of hij een spook was geweest.

Een rookwolk uit de sigaret van Raffles zweefde als een blauwe schaduw door het vertrek.

Daarna viel de rijksthesaurier in onmacht op den grond neer.

Maar Raffles verliet kalm, zijn sigaret rookende, het gebouw, slenterde langzaam door de straten en begaf zich weer naar zijne villa, om daar den tweeden nacht door te brengen.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De vossenjacht.

Toen de rijksthesaurier weer uit zijn onmacht bijkwam, keek hij eenige oogenblikken wezenloos om zich heen en moest eerst weer goed op verhaal komen, om zich de verschrikkelijke gebeurtenis te herinneren.

Zoodra hij weer overeind gekomen was, schonk hij zich uit een cognac flesch een groot glas vol en dronk het in één teug leeg.

Dat deed hem goed, en nadat hij nog een zware sigaar had opgestoken, werd hij kalmer.

Met gefronste wenkbrauwen begon hij ernstig na te denken.

Langzamerhand begon hij ironisch te lachen, en eindelijk had hij een plan beraamd.

Hij dacht er volstrekt niet aan, om datgene, wat Raffles van hem verlangde, te vervullen.

Hij was toch geen gek, bij hem gold het: óf in de gevangenis en voor altijd onteerd, óf met een revolver in de hand zich er voor waarborgen, dat hij meester van het terrein bleef.

Hij sprong op, en daar hij er zich van overtuigd had, dat de bel niet in orde was, daar Raffles de geleidingdraad had doorgesneden, ging hij zelf naar de voorkamer, trok zijn overjas aan en verliet het slot.

De dienstdoende agent en de commissaris van politie, die den inspecteur gedurende den nacht vertegenwoordigden, waren zeer verbaasd, toen de rijksthesaurier van

den Koning bij hen verscheen en hen verzocht, voor een hoogst belangrijke zaak onmiddellijk iemand te arresteren.

Zij waren echter nog meer verbaasd, toen de rijksthesaurier op hun vraag, wie het betrof, antwoordde:

„Het betreft den gauwdief John C. Raffles. De deugniet is in Londen teruggekeerd en heeft mij eenige uren geleden bezocht. Hij is bepaald in Londen, wellicht in zijn villa."

De plaatsvervangende inspecteur van politie wist in een dergelijk belangrijk geval niet wat hij doen moest.

Hij vreesde ook eventueel zijn chef, den inspecteur van politie, wanneer hij zelfstandig optrad, in dit geval onaangenaamheden te berokkenen, daar de inspecteur van politie eens en voor altijd alle beambten verboden had, zonder zijn voorkennis een enkelen stap te doen, waar het Raffles betrof.

De politiemann wendde zich tot den rijksthesaurier en zeide:

„Voor alles is het onze plicht, mijnheer de rijkskanselier, dat wij onzen chef, den inspecteur van politie Baxter, daarvan kennis geven."

„Pardon", vloog de rijksthesaurier op, die wist, dat iedere seconde van vertraging voor hem een groot verlies, beteekende, „ik veronderstel, dat u hier bent om dienst te doen. Wellicht zijn de minuten, die wij nu ver-

liezen, voldoende, om dezen schurk, Raffles, te laten ontvluchten.

Ik geef u den raad, om onmiddellijk een dozijn flinke beamtten te nemen en met mij naar de woning van Raffles te rijden, om ons er van te overtuigen, of hij van plan is, den tocht over den Oceaan met een Engelsch luchtschip te maken."

De inspecteur van politie antwoordde, terwijl hij de schouders ophaalde:

„Het spijt mij nogmaals, mijnheer, dat ik mij alleen aan de instructies van mijn chef houd, en ik moet u daarom verzoeken, zoo lang geduld te hebben, totdat ik den inspecteur van politie telefonisch bereikt heb."

Ondanks het dringend protest van den rijksthesaurier voldeed de politie-ambtenaar niet aan zijn wensch, doch nam de telefoon en schelde Baxter op.

Het duurde eenigen tijd, voordat de huishoudster van den inspecteur antwoordde, en na eenige wederzijdsche vragen vertelde, dat de inspecteur nog niet te huis was.

De plaatsvervanger van Baxter gaf daarop de huishoudster de opdracht, om den inspecteur onmiddellijk bij zijn tehuiskomst te vertellen, dat men hem dringend op het politie-bureau verwachtte en dat hij onmiddellijk moest telefoneeren.

Nu kwamen er voor den rijksthesaurier eenige pijnlijke uren van uitstel.

Hij liet cognac in het bureau brengen, trakteerde de beamtten, gaf hun van zijne zware sigaren, en allen wachtten met ongeduld, dat Baxter zou komen.

Het was des morgens vier uur, toen inspecteur Baxter eindelijk naar huis kwam en, boos wegens de nachtelijke storing, het hoofdbureau van politie opschelde.

„Wie wacht mij ginds, commissaris?" vroeg hij door de telefoon.

„De rijksthesaurier van den Koning, inspecteur."

De plaatsvervanger meende iets te hooren, dat ongeveer als „idiot" klonk.

In zijn verlegenheid vroeg hij:

„Ik heb u niet verstaan, inspecteur."

Nu antwoordde Baxter:

„Zeg dien kerel, dat ik komen zal, doch maak hem er op attent, dat ik hem verantwoordelijk stel, als hij mij het een of ander opdraagt naar aanleiding van hersenschimmen."

Er verliep weer een vol uur, vóórdat Baxter, die zich volstrekt niet haastte, aan kwam zetten.

Eindelijk, tegen zes uur des morgens, begaf Baxter

zich met den rijksthesaurier en eenige beamtten naar de villa van John C. Raffles.

Binnen vijf minuten waren zij reeds gereed.

Het waren vijf kostbare minuten voor den rijksthesaurier, want hij kwam met de politie-beamtten te laat bij Raffles.

Raffles was om vijf uur opgestaan, had in alle kalmte ontbeten en was om zes uur naar Brighton afge-reisd.

Toen Baxter met de beamtten aan de villa schelde en de kamerdienaar Gaston de huisdeur opende, vloog de rijksthesaurier onmiddellijk op den kamerdienaar toe en riep:

„Laten wij den bediende vasthouden, opdat hij zijn heer niet eerst kan waarschuwen. Ik ruik nog hier in den hal de mij welbekende sigarendamp van den door ons gezochte."

„Wien zoekt u dan?" vroeg de kamerdienaar, die wel wist, wien werd gezocht.

„Lord Aberdeen," antwoordde Baxter.

„Lord Aberdeen?" herhaalde de kamerdienaar en hij begon ironisch te lachen.

„Jawel, Lord Aberdeen zoeken wij," schreeuwde de thesaurier, „dezen aartsschurk van Londen, dezen gemeenste van alle dieven, die op de wereld bestaan. Vooruit, mijne heeren, de slaapkamer is op de tweede verdieping."

„Hoor eens," zei Baxter tot den ouden lakei, „is Lord Aberdeen aanwezig?"

„Lord Aberdeen heeft dezen nacht in zijne villa geslapen", antwoordde de kamerdienaar.

„Sliep hij hier inderdaad?" vroeg Baxter.

„Jawel," zeide de kamerdienaar, „u kunt u nog daarvan overtuigen. Ik geloof, dat het bed, waarin hij geslapen heeft, nog warm is. De ontbijttafel, die hij zoo even verliet, staat nog gedekt, en u kunt u van de waarheid mijner woorden overtuigen."

„En is hij niet meer hier?" vroeg Baxter, en een steen viel van zijn hart.

„Nee, mijnheer," antwoordde de Kamerdienaar. „Zijn Lordschap is weder naar Schotland vertrokken."

„Dat is niet waar," riep de rijksthesaurier, „men wil ons slechts misleiden. Ik beveel u, mijne heeren, om de villa onmiddellijk te doorzoeken."

Onder de leiding van Baxter begonnen zij weder de vertrekken te onderzoeken, vonden in de eetzaal de warme thee nog in den trekpot, waaruit bleek, dat

Raffles er nog voor eenige minuten geweest was en ontbeten had; zij vonden de slaapkamer, zooals de kamerdienaar gezegd had; maar van Raffles geen spoor.

De rijksthesaurier werd boos op Baxter en riep hem toe:

„Dat komt, omdat u zulke krankzinnige bevelen aan uwe beambten geeft, waardoor zij altijd genoodzaakt zijn, te moeten wachten, totdat u verschijnt.

Als uw plaatsvervanger gisteravond met mij en eenige beambten direct hierheen was gegaan, hadden wij den vogel gevangen, maar nu is hij weg en dat hebben wij natuurlijk weer aan u te danken, mijnheer de inspecteur.”

Baxter, die nog niet uitgeslapen was en zeer verdrietig was, kookte van woede:

„Ik wil u eens wat zeggen, mijnheer; u hebt het recht niet mij iets te verwijten, ik sta niet onder uw bevelen en u hebt bij ons op het hoofdbureau van politie volstrekt niets te zeggen.”

Hij wendde zich tot de beambten en zeide:

„Keer naar het hoofdbureau van politie terug, mijne heeren.”

„Ik zal natuurlijk,” schreeuwde de rijksthesaurier, „over uw optreden als inspecteur van politie aan den

koning melding maken. Ik zal er voor zorgen, dat u...”

Baxter, die het zeer onaangenaam vond, zich in tegenwoordigheid van zijne ondergeschikten door den rijksthesaurier te laten beleedigen, viel hem in de rede en riep:

„Laat mij in het vervolg met rust. U schijnt aan vervolgingswaan te lijden. Goeden morgen!”

Hij nam zijn hoed af en verliet, door zijn beambten vergezeld, de villa.

De rijksthesaurier keerde echter naar het slot terug en liep in zijn studeerkamer heen en weer.

Hij kon niet slapen; hij dacht er onophoudelijk over na, hoe hij zich beveiligen kon tegen de door Raffles uitgebrachte bedreiging betreffende de verruilde kroonjuweelen.

Doch hij kon niets bedenken.

De toestand werd voor hem in één woord wanhopend.

„Ik had den schurk moeten neerschieten,” vloekte hij in zich zelf.

In machteloze woede balde hij de vuist tegen de deur, waardoor Raffles des nachts binnengekomen was, daarna viel hij op zijn sofa neer, om te probeeren, eenige uren te slapen.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Gereed voor den vliegtocht.

Intusschen was Raffles met den trein naar Brighton gegaan, waar hij om acht uur aankwam.

Van het station begaf hij zich dadelijk naar de werkplaats, waar Charly Brand en de monteurs bezig waren om het luchtschip in gereedheid te brengen.

Charly Brand verheugde er zich niet weinig over, dat de angst voor zijn besten vriend verdwenen was.

Raffles onderzocht het luchtschip in al haar onderdeelen, liet den motor werken, stapte in den gondel, die volgens zijn opgave als een scheepskajuit was

ingericht, en nadat hij alles in orde gevonden had, ging hij naar de haven, waar zijn stoomboot voor anker lag.

De matrozen en officieren, die hij in Holland geworven had, waren zeer ingenomen met hun kapitein, want hij had hen tot nu toe veel vrijen tijd gegeven en een extra belooning uitbetaald.

Het waren degelijke, brave mannen, waarop Raffles zich verlaten kon.

Toen hij op het dek kwam, gingen zij achter op het

schip staan, om te hooren, welke reis de kapitein voornemens was te doen.

Maar Raffles riep de officieren bij zich en zeide: „Mijne heeren, ik ben van plan om hedenmiddag precies om drie uur een reis over den Oceaan te maken. Ik draag den eersten stuurman op, om, in overleg met een der officieren, het schip te sturen, omdat ik mij gedurende de reis niet op het schip zal bevinden, maar in den gondel van mijn luchtschip.”

De officieren keken hem verwonderd aan.

„Wat zeide hij?”

„Wil hij de reis meemaken in den gondel van het luchtschip?”

Maar Raffles vervolgde:

„Ik zie wel, dat ge mij niet goed begrepen hebt en daarom deel ik u het volgende mede:

De Windsor Club te Londen heeft een hoogen prijs uitgelooft voor den eersten Engelschman, die in een Engelsch luchtschip, van uit Engeland een reis over den Oceaan naar Amerika doet.

Mijne heeren, ik behoor niet tot degenen, die meenen, dat zulks onuitvoerbaar is.

Ik wil den Amerikanen toonen, dat wij, Engelschen, niet zoo dwaas zijn als zij en ik wil mijn landgenooten die denken, dat het onuitvoerbaar is, tevens toonen, dat zij zich vergissen..

Let dus goed op mijne woorden:

Ik ben van plan, om in den gondel van het luchtschip, als eerste Engelschman, van de Engelsche kust, in een Engelsch luchtschip, de reis over den Oceaan te doen.

Daarom heb ik deze stoomboot gekocht en daarop een kajuit laten bouwen.

Ik zal het luchtschip, dat nu nog in de loods ligt, nu nog door mijn manschappen op de stoomboot laten brengen, waarna wij het met sterke kabels, aan het dek van de stoomboot zullen vastmaken.

Wij zullen het natuurlijk zóó vastmaken, dat het niet met de schoorsteenen in aanraking en dertig meter boven het dek te hangen komt. Ik zal daarna in den gondel plaats nemen en zóó met de stoomboot over den Oceaan reizen. Ik voldoe dan in alle opzichten aan de bepaling om in den gondel van een luchtschip over den Oceaan te trekken.

Er zijn geen andere voorwaarden gesteld om den prijs te behalen.”

De manschappen begonnen hartelijk te lachen.

Een van hen ging naar Raffles toe en zeide:

„Wel, kapitein, dan hebt u een plan, dat alle bla-

den der wereld veel stof tot schrijven zal verschaffen.”

Nadat Raffles het schip had verlaten, begaf hij zich weer naar de hal, waarin het luchtschip geborgen was, en gaf de noodige bevelen om het op de stoomboot over te brengen.

Algemeen dacht men nu, dat Raffles zich met de stoomboot eerst buiten de haven wilde laten brengen, om daar op te stijgen.

Nadat het luchtschip goed was vastgemaakt, begaf Raffles zich naar het telegraafkantoor en zond bericht naar de Londensche couranten, aan den rijksthesaurier en aan den inspecteur van politie Baxter, waarin hij mededeelde, dat de Engelschman Charly Tyler, precies om drie uur, zijn reis in het luchtschip naar Amerika zou beginnen.

Het bericht drong tot ieder door en toen om twaalf uur de trein van Londen naar Brighton gereed stond, keek de stationschef verbaasd op, dat er plotseling duizenden menschen opdoken, die allen naar Brighton wilaen.

De eene extra-trein na den anderen moest in gereedheid gebracht worden en onafgebroken maakte men extra treinen voor Brighton gereed om de duizenden menschen naar de stille badplaats te vervoeren.

Ook in Brighton was alles in rep en roer.

Ieder liep naar het strand om den luchtschipper te zien.

Tot de eersten, die van den trein naar Brighton gebruik maakten, behoorden Baxter, de „vloot” en de leden van de Windsor Club.

Op eenigen afstand van het land bleef de stoomboot met het luchtschip liggen en toen het bijna drie uur was, liet Raffles, die in den gondel stond, de stoomboot naar den wal varen, om met de leden van de Windsor Club, die daar stonden, nog eenige woorden te wisselen.

De clubleden begroetten hem met een luid „hoera” namen hunne hoeden af en juichten, omdat het een der hunnen was, die de vaart over den Oceaan deed.

Toen Raffles, die in den gondel stond, spreken wilde, ontstond er een diepe stilte.

Hij riep met duidelijke stem:

„Waarde vrienden van de Windsor Club en allen, die hier tegenwoordig zijt, ik verheug mij er over, dat het mij gelukt is, de Amerikanen te kunnen toonen, dat *wij* het zijn, die de eerste vaart in een luchtschip, over den Oceaan zullen maken. Ik zeg u thans vaar-

wel en hoop, dat u binnen eenige weken mijn gelukkige aankomst in Amerika zult vernemen."

Op deze woorden volgde een luid gejubel; er werd met de hoeden gewuifd en men schreeuwde zich de keel heesch.

Op eens drong Baxter door de menigte heen; vergezeld door den rijksthesaurier — hem bij den arm vasthield en zich voor zich uitstootte.

„Ginds staat Raffles!" schreeuwde de thesaurier.

Toen het publiek den naam Raffles hoorde, zweeg het en nu zag men dat Baxter een touw, dat aan den gondel hing, beetpakte en daar langs omhoog wilde klimmen.

„Terug!" schreeuwde Raffles, „of gij zijt een kind des doods!"

Baxter, die alleen uit vrees voor den rijksthesaurier het waagstuk wilde uitvoeren, liet het touw los en terwijl de rijksthesaurier als een krankzinnige vloekte, gaf Raffles door een spreekbuis het bevel:

„Vooruit!"

Daarna riep hij tot het publiek:

„Adieu, waarde vrienden, ik reis af."

De schroeven van de stoomboot doorkliefden het water, men hoorde commando's, touwen werden los

gelaten, die door het schip met het land verbonden waren, en nu een — twee — vijf meter en hoe langer hoe verder voer de stoomboot van land af.

Als een majestueuze reuzenvogel zweefde de ballon boven het stoomschip en nu dachten allen, dat de stoomboot het luchtschip alleen naar de zee zou brengen, om van daar naar Amerika te vliegen.

Honderdduizenden oogen volgden het stoomschip op zijn vaart, tot dat het op den Oceaan verdween.

Eenige kleine schepen hadden beproefd om het te volgen, maar moesten wegens de hooge deining terugkeeren.

Eerst thans begon het publiek te verminderen en men herinnerde zich het plan van den inspecteur van politie Baxter, die aan boord wilde klimmen, eene arrestatie wilde bewerkstelligen en men den naam van John C. Raffles had hooren noemen.

Maar niemand wist iets zekers.

Eerst toen de avond inviel en men de couranten kocht, vernamen de inwoners van Londen, dat hij, die de reis met het luchtschip maakte naar alle waarschijnlijkheid niemand anders was dan John C. Raffles, de groote avonturier.

TIENDE HOOFDSTUK.

Het gewonnen millioen

Iederen dag deelden de couranten anderen berichten mede.

Men meende, dat de nieuwsbladen geen verbinding hadden met de boot, die Raffles naar alle waarschijnlijkheid op zijn tocht over den Oceaan begeleidde.

Ofschoon alle Engelsche schepen, die naar New-York voeren, de opdracht hadden gekregen, om door middel van draadlooze telegrafie berichten omtrent

het luchtschip over te seinen, gelukte het toch geen enkele daarvan om iets te ontdekken omtrent den luchtreiziger.

Van dag tot dag werd de verwachting in Engeland grooter.

Men sloot weddenschappen, las des morgens de couranten met groote nieuwsgierigheid en vergat den staatkundigen strijd, die er in Engeland gevoerd werd, om maar iets gewaar te worden van den grooten

Tyl Uilenspiegel, John C. Raffles, die in de kajuit van zijn luchtschip het zich zoo gemakkelijk mogelijk had ingericht.

Hij had den eersten sturman van het stoomschip gelast, het schip meer naar het Noorden te richten en dit was de oorzaak, dat het geen andere schepen ontmoette.

Ofschoon het luchtschip zeer goed aan de stoomboot was vastgemaakt, had Raffles toch dikwijls gevaarlijke oogenblikken te doorstaan en meer dan eens dacht hij, dat een hevige storm hem van het stoomschip zou losscheuren en hij den dood in de golven zou vinden.

Alleen de rijksthesaurier behoorde niet tot degenen, die belang stelden in het gelukken van het avontuur.

Integendeel, hij hoopte, dat John C. Raffles met zijn luchtschip reeds lang op den bodem van den Oceaan zou liggen.

Er waren reeds drie weken verlopen, sedert Raffles van Engeland vertrokken was, toen op zekeren dag de couranten van hunne verslaggevers in Amerika een telegram ontvingen, hetwelk luidde:

„Gisteren heeft het langverwachte luchtschip de Amerikaansche kust bereikt en is verder het land ingevlogen. Nadere berichten volgen.”

Dat veroorzaakte in Londen een groote vreugde.

Niemand had gedacht, dat het waagstuk gelukken zou en nu scheen dit toch het geval te zijn. Reeds binnen eenige uren kwamen er nieuwe berichten, waarin werd medegedeeld, dat het luchtschip in de nabijheid van New-York, nabij het kleine stadje Stamford, was neergekomen en dat de koene luchtschipper, gelukkig en wel behouden, den Amerikaanschen bodem had betreden.

Toer Raffles in de nabijheid van de Amerikaansche kust gekomen was en de wind gunstig was, had hij de touwen, waarmede zijn luchtschip aan de boot bevestigd was, laten kappen en werd zodoende over zee naar land gedreven.

Zoo doende had het den schijn, dat hij feitelijk met zijn luchtschip den Oceaan had overgestoken.

Toen hij landde, kwamen spoedig duizenden menschen in auto's uit New-York, om nog iets van het luchtschip en den vreemden schipper te zien.

Als iemand, die een veldslag gewonnen heeft, werd Raffles naar New-York gebracht. En onder jubelkreten, voerde men hem door de straten der City-Hall.

De burgemeester hield een toespraak, alle schepen in de haven vlagden om hem eer te bewijzen en daarop

werd Raffles als gast van de stad naar het Astoria-Hotel gevoerd.

De feesten, die men ter eere van Raffles op touw had gezet, duurden twee dagen; daarna verklaarde hij, dat hij er de man niet voor was om nog langer feest te vieren.

Hij verzocht de journalisten hem met rust te laten, omdat hij die noodig had.

Intusschen had Charly Brand den verslaggevers vreeselijke verhalen gedaan over al de gevaren, die zij ondervonden hadden, zoodat de couranten daar vol van stonden.

En al deze artikelen werden naar Londen gestuurd en door de Engelsche pers overgenomen.

Eindelijk gelukte het Raffles, zich uit het openbare leven terug te trekken en reisde hij naar Boston, waar het stoomschip, met de manschappen die hem over den Oceaan gevoerd hadden, op hem wachtte.

De brave zeerobben verheugden zich niet weinig, toen zij hun kapitein terug zagen.

Zij werden ruim door hem beloofd een allen beloofden hem, dat zij niets zouden vertellen van den luchttocht over den Oceaan, waarmede Raffles geheel Engeland en Amerika in vervoering had gebracht.

Voor de eenvoudige zeelieden was dat een grap geweest.

Bovendien waren zij zeer tevreden, want zij hadden ieder een bankbiljet van 1000 pond sterling gekregen.

Maar te vergeefs wachtten de leden van de Windsor club te Londen en Lord Hamilton op de terugkomst van Raffles, of, naar zij meenden, Lord Aberdeen.

De rijksthesaurier had aan de couranten, nadat Lord Aberdeen aan de Windsor club had medegedeeld, dat hij de luchtschipper mr. Tyler was, verklaard, dat Lord Aberdeen feitelijk de veel gezochte gelukszoeker was; maar juist daardoor werden de Engelschen hem nog meer vijandig gezind.

In hunne oogen had Raffles zich een onvergankelijken roem verworven.

Op zekeren dag ontving Lord Hamilton een brief, dien hij denzelfden avond in de club voorlas en luidde als volgt:

„Waarde Lord Hamilton!

Ik verzoek u om mijne vrienden in de Windsor club mede te deelen, dat ik helaas niet meer het voorrecht zal smaken, als Lord Aberdeen onder u te verkeereren, omdat hem door de boevenstreken van den rijksthesaurier een verder verblijf onder u onmogelijk gemaakt is.

Intusschen zult u moeten erkennen, dat Lord Aberdeen steeds correct tegenover u gehandeld heeft. Ik verzoek u om mijne laatste groeten aan de Windsor-Club over te brengen en de hierbij gaande quitantie, voor den prijs van een millioen pond sterling aan de leden van uwe club te overhandigen.

Ik groet u met alle gevoelens van hoogachting.
Lord Edward Lister, voorheen Lord Aberdeen.
JOHN C. RAFFLES."

Ofschoon de leden van de club eenige oogenblikken verwonderd opkeken over de verklaring van Lord Aberdeen, brachten zij toch een luide hulde aan hem

en besloten hem onder den naam van John C. Raffles een gouden eere-medaille te zenden.

Toen zij dit besloten hadden, zette de rijksthesaurier het pistool voor zijn hoofd en schoot zich dood.

Niemand wist, dat hij een brief had ontvangen, waarin Raffles hem had bevolen, dit te moeten doen.

Toen Baxter den dood van den rijksthaurier vernam, wreef hij zich vergenoegd in de handen en zeide:

„Alweer een Raffles-gevaar minder.”

Maar de „vloot” stak zijn korte pijpje op, rookte en dacht bij zich zelve:

„De geschiedenis schijnt toch niet in den haak te zijn; maar wat kan mij dat schelen, ik ben inspecteur Baxter niet!”

Toen rookte hij kalm verder.

De volgende aflevering (No. 109) bevat:

„Kleine oorzaken groote gevolgen”.

De helm.

„Maar, oom — ik heb mijn nichtje lief!”
„Schei toch uit!”
„Geef haar mij!”
„Zanik niet!”
„Het zal mijn dood zijn!”
„Onzin, je zult je wel troosten met een ander meisje.”
„Oom —”

Mijn oom, die met zijn rug naar me toe had gestaan, draaide zich om; zijn rood gelaat stond op springen en hij sloeg met de gebalde vuist op de toonbank.

En terwijl ik hem smeekend en met gevouwen handen aankeek, vervolgde hij:

„Een mooie echtgenoot zou je wezen: geen cent op zak en dan een huishouding op te willen zetten! Het zou wat moois zijn, als ik je mijn dochter gaf! Je behoeft niet langer aan te dringen. Je weet, dat als ik eenmaal „neen” heb gezegd, er niets is, dat mij „ja” kan doen zeggen!”

Ik gaf verdere pogingen op. Ik kende mijn oom — een zoo koppig heer als er in een dag geen tweede gevonden kon worden. Ik stelde mij tevreden met lucht te geven aan een diepen zucht en begaf mij toen weer aan het afschuren van een groot slagzwaard, dat van den kling tot de punt geroest was.

Dit merkwaardige gesprek had inderdaad plaats in den winkel van mijn oom van moeders zijde, een bekend handelaar in antiquiteiten en objets d'arts, rue des Claquettes no. 53, genaamd het „Maltheser Kruis” — een waar museum van curiositeiten.

De muren waren behangen met oud porseleinen borden en schotels, die tegen oude kurassen, sabels, musketten en schilderijlijsten aankaken, — maar onder stonden oude kastjes, dozen van allerhande soort, beeldjes van heiligen, meerendeels eenarmig of eenbeenig en met verweerd verguldsel; hier en daar lagen in glazen dozen, hermetisch gesloten, kleinere voorwerpen van allerlei aard — lodderijndoosjes, ringen, kostbare steenen, stukjes marmer, armbanden, kruizen en miniatuur-beeldjes van ivoor, waarvan de gele tinten in de zon een vleeschkleurige doorschijnendheid aannamen.

De zaak had langer dan menschenheugenis aan de

Cornubets toebehoord. Zij ging geregeld van vader op zoon over en mijn oom — dat zei men de bureu — kon niet anders dan eigenaar zijn van een aardig vermogentje. Door iedereen geacht, lid van den gemeenteraad, zich bewust van het gewicht en de belangrijkheid van zijn positie, klein, dik, in hooge mate opvliegend en koppig, maar in den grond niet in het minst een onaangenaam mensch — dat was mijn oom Cornubet, mijn eenige mannelijke bloedverwant in leven, die zóó als ik de school had verlaten, mij had verheven tot de waardigheid van chef en eenig winkelbediende van het „Maltheser kruis”.

Maar mijn oom was niet alleen handelaar in antiquiteiten en lid van den gemeenteraad, hij was nog meer, en boven alles was hij de vader van mijn nichtje Rosa, op wie ik natuurlijk verliefd was.

Nu kom ik terug tot het punt, waarvan ik ben afgedwaald.

Zonder aandacht te verleen aan de zuchten, die uit mijn borst opwelden, terwijl ik het roest van mijn lang slagzwaard verwijderde, was mijn oom, met een vergrootglas in de hand, bezig een partijtje medailles te onderzoeken, die hij dien morgen gekocht had. Plotseeling rief hij het hoofd op: het sloeg vijf uur.

„De Raad!” riep hij uit.

Wanneer mijn oom dat verheven woord uitsprak, was het een heele mond vol; hij zou het wel blootshoofds hebben kunnen groeten. Maar ditmaal sloeg hij zich bij een oogenblik van nadenken op het voorhoofd en voegde er op een toon van de grootste verlichting aan toe:

„Neen, de zitting heeft niet eer plaats dan morgen — en ik zou haast vergeten, dat ik naar het station moet om het consignement te halen, waarvan ik van morgen advies heb gekregen.”

Hij stond op, legde zijn vergrootglas neer en riep: „Rosa, geef me mijn hoed en mijn stok.”

En zich daarop tot mij wendende, voegde hij er op zachten toon en rad sprekende aan toe:

„Wat jou betreft — vergeet ons gesprek niet. Als je denkt, dat je mij kunt dwingen „ja” te zeggen, probeer het dan — maar ik geloof niet, dat je zult sla-

gen. Intusschen, geen woord tegen Rosa, of, bij den heiligen Barthelemy, mijn patroon zaliger gedachtenis, ik gooi je de deur uit!"

Op dat oogenblik verscheen Rosa met den hoed en stok van mijn oom, die zij hem ter hand stelde. Hij kuste haar op het voorhoofd en met een laatsten wel-sprekenden blik op mij — ste hij zich den winkel uit.

Ik ging voort met het schoonmaken van mijn slag-zwaard. Rosa kwam bedaard naar mij toe.

„Wat is er met vader?" vroeg zij; „hij schijnt kwaad op je te zijn."

Ik keek haar in het gelaat — mijn oogen waren zoo zacht en keken zoo vriendelijk, haar mondje was zoo rozig en haar tandjes waren zoo wit, dat ik haar alles vertelde — mijn liefde, mijn onderzoek bij haar vader en zijn ruwe weigering. Ik kon er niets aan doen — bij slot van rekening was het zijn schuld. Hij was er niet: ik besloot zijn toorn te trotseeren. Bovendien weet niemand onder zekere omstandigheden zooveel moed aan den dag te leggen als bedeesde menschen.

Mijn nichtje zei niets; zij hield alleen haar oogen neergeslagen, terwijl haar wangen zoo rood waren als die van Meikersen.

Ik deed mijzelf geweld aan.

„Ben je boos op mij?" vroeg ik bevend.

„Ben je boos op mij, Rosa?"

Zij stak mij de hand toe. Nu werd mijn hart met stoutmoedigheid vervuld en ik riep uit:

„Rosa — ik zweer, dat ik je man zal worden!"

En toen zij haar hoofd schudde en mij droevig aankweek, voegde ik er bij: „O, ik weet wel, dat mijn oom eigenzinnig is, maar ik zal nog eigenzinniger zijn, en als hij gedwongen moet worden om „Ja" te zeggen, dan zal ik hem daartoe dwingen."

„Maar hoe?" vroeg Rosa.

Ja, hoe? Dat was juist de moeilijkheid! Maar dat deed er niet toe; ik zou er wel iets op vinden!

Op dat oogenblik weerklonk er een zware stap in de straat. Instinctmatig gingen wij van elkander afstaan; ik keerde naar mijn slagzwaard terug en Rosa ging, om zich een houding te geven, met een tipje van haar boezelaar een klein beeldje in zijn etui van verwelkt rood fluweel afvegen.

Mijn oom trad binnen; verwonderd ons te zamen te zien, bleef hij in de deur stil staan en keek scherp van de een naar den ander.

Wij gingen beiden voort met poetsen, zonder het hoofd op te lichten.

„Hier, kijk eens," zei mijn oom, mij een pak ter

hand stellende, dat hij onder zijn arm droeg. „Een prachtig koopje, dat zal je eens zien."

Dit onderwerp boezemde mij niet de minste belangstelling in.

Ik opende het pak en er kwam uit het papier te voorschijn een stalen helm — maar geen gewone helm; o neen! een prachtig exemplaar met een klep en een vizier van vreemden vorm. Het vizier was opgeslagen en ik trachtte te ontdekken, wat het beletsel was, dat het niet naar beneden kon worden gedrukt.

„Het gaat niet naar beneden — de veeren zijn onklaar geraakt," zeide mijn oom, „maar het is een prachtig stuk, en als het goed is schoongemaakt en opgepoest, zal het er goed uitzien. Dat moet jij morgen maar eens doen."

„Heel goed, oom," zeide ik, mijn oogen niet durvende opslaan.

Toen ik dien avond op mijn kamer kwam, ging ik terstond naar bed. Ik verlangde er naar om alleen te zijn en eens op mijn gemak na te denken. De nacht brengt raad, zegt men en ik had er groote behoefte aan, dat dit spreekwoord waarheid zou blijken te bevatten.

Maar nadat ik wel een uur wakker had gelegen, zonder dat het mij iets had gegeven, viel ik in slaap en droomde, tot den volgende morgen, de gekste droomen. Ik zag Rosa op weg naar de kerk in een vreemd bruidstoilet, met een 14-eeuwschen hoed van drie voet hoog op, maar er liever dan ooit uitzierende; daarop veranderde het tooneel plotseling in maanlicht, waarin talloze helmen en stukken oud porselein een wilden dans uitvoerden, terwijl mijn oom, in volle wapenrusting en met een reusachtigen hellebaard in zijn hand, het gewirrewarrel leidde.

Den volgenden dag was ik nog niets verder. Tevergeefs schuurde ik met op elkander geklemde tanden den helm, dien mijn oom den vorigen avond had mede gebracht, met zoo'n woede, dat het staal er haast van brak — ik kreeg maar geen idee. De helm blonk als een zon; mijn oom zat zijn pijpje te rooken en naar mij te kijken; maar ik kon niets bedenken om hem te vermurwen.

Te drie uur ging Rosa de deur uit en zij zou niet terugkomen vóór den etenstijd. Op den drempel kon zij slechts een gebaar met haar hand tegen mij maken: mijn oom had ons geen oogenblik alleen gelaten. Hij was niet erg in zijn humeur; dat kon ik wel aan zijn gezicht zien. Ongetwijfeld was hij ons gesprek van den vorigen avond nog niet vergeten.

Ik ging voort met mijn helm te poetsen.

„Je hebt hem nu mooi genoeg gemaakt — leg hem maar neer”, zei mijn oom.

Ik legde den helm neer. De storm stak op. Ik kon niet beter doen, dan hem te laten uitragen.

Maar plotseling, als door een vreemde gril overvallen, nam mijn oom den reusachtigen helm op en bekeek hem aan alle kanten.

„Een aardig stuk van wapensmeedkunst, daar is geen twijfel aan; maar het zal toch erg zwaar op iemands schouders hebben gewogen”, mompelde hij; en onder den invloed van ik weet niet welken demon, zette hij het ding op en maakte den kraag om zijn hals vast.

Bijna stom van verbazing keek ik naar hetgeen hij deed — alleen bedenkende, hoe leelijk het er uitzag.

Plotseling hoorde ik een scherp geluid — alsof er een veer sprong, en — daar stond mijn oom, met zijn hoofd in een ijzeren kooi, druk te gesticuleeren en te vloeken als een heiden.

Ik kon mij niet langer inhouden en barstte in een brullend lachen uit; want mijn korte, dikke en roode oom leverde een onweerstaanbaar vermakelijke verschijning op.

Dreigend trad hij op mij toe.

„De veer! — de veer, ezel!” gilte hij.

Ik kon zijn gezicht niet zien, maar ik voelde, dat het tot barstens toe rood was.

„Als je gedaan hebt met lachen, idioot!” schreeuwde hij.

Maar de helm zat ook zoo mal op zijn schouders, en zijn stem kwam er zoo gek uit, dat ik, hoe meer hij gesticuleerde en schreeuwde en mij bedreigde, hoe langer hoe harder begon te lachen.

Op datzelfde oogenblik speelde het van de stadhuisklok vijf uur.

„De gemeenteraad”, mompelde mijn oom met verstikte stem. „Gauw, help mij uit dat beest van 'n machine, gauw!”

Maar plotseling schoot er mij een gedachte door het hoofd — een krankzinnige, buitengewone gedachte. Wie is krankzinniger dan een minnaar? En buitendien, ik had geen andere keus.

„Neen”, antwoordde ik.

Mijn oom deed in zijn angst twee stappen achteruit — en wederom klepperde de reusachtige helm op zijn schouders.

„Neen”, herhaalde ik ferm. „Ik help u er niet uit, of u moet mij de hand van uw dochter Rosa geven”.

Uit de diepte van het zonderling gevormde vizier klonk niet een booze uitroep, maar een waar gebrul. Ik had het verbruid. Ik had mijn schepen verbrand.

„Als ge niet toestemt in wat ik u vraag”, voegde ik er bij, „zal ik u niet alleen niet helpen om uit uw helm te komen, maar dan zal ik bovendien alle burenen binnen roepen en dan den gemeenteraad gaan halen!”

„Je zult je leven nog op het schavot eindigen!” schreeuwde mijn oom.

„De hand van Rosa!” herhaalde ik.

„U heeft me gezegd, dat ik u alleen door dwang „ja” zou kunnen doen zeggen — zeg het nu, of ik roep al de burenen binnen!”

De klok sloeg nog; mijn oom hief zijn armen op, als om mij te vervloeken.

„Neem gauw een besluit!” riep ik hem toe, „daar komt iemand”.

„Nu dan — ja!” mompelde mijn oom.

„Maar maak wat voort!”

„Op uw woord van eer?”

„Op mijn woord van eer”.

Het vizier ging open, de halskraag ook en het hoofd van mijn oom kwam te voorschijn, zoo rood als een kreeft.

Juist bijtijds. De apotheker van den hoek, ook een lid van den Raad, trad den winkel binnen.

„Gaat u mee?” vroeg hij; „anders beginnen zij zonder ons”.

„Ja, ik ga mee”, antwoordde mijn oom.

En zonder naar mij te kijken, nam hij zijn hoed en zijn stok en stormde de deur uit.

Het volgend oogenblik was al mijn hoop verdwenen. Dat zou mijn oom mij bepaald nooit vergeven.

Tegen etenstijd ging ik bedrukt naast hem zitten, at weinig en zeide niets.

„Het zal bij het dessert komen”, dacht ik.

Rosa keek naar mij, maar ik verloor het, hare oogen te ontmoeten. Zooals ik wel had verwacht, stak mijn oom, toen het dessert was afgeloopen, zijn rimp aan en zeide:

„Rosa, kom eens hier”.

Rosa kwam bij hem staan.

„Weet je, wat die jongen me daar gisteren gevraagd heeft?”

Ik trilde als een blad en Rosa ook.

„Om hem jouw hand te geven”, vervolgde hij, „Houd je van hem?”

Rosa sloeg hare oogen naar den grond.

„Best”, ging mijn oom voort; „van dien kant is de zaak in orde. „Kom hier, jij!”

Ik ging naar hem toe.

„Hier ben ik, oom”, zeide ik fluisterend, en ik voegde er snel bij. „Vergeef mij!”

Hij barstte in een harten lach uit.

„Trouw haar dan, ezel, als je van haar houdt; ik geef ze je”.

„O, oom!”

„O, lieve pa!”

En Rosa en ik wierpen ons in zijn armen.

„Al goed, al goed!” riep hij uit, zijn oogen afve-

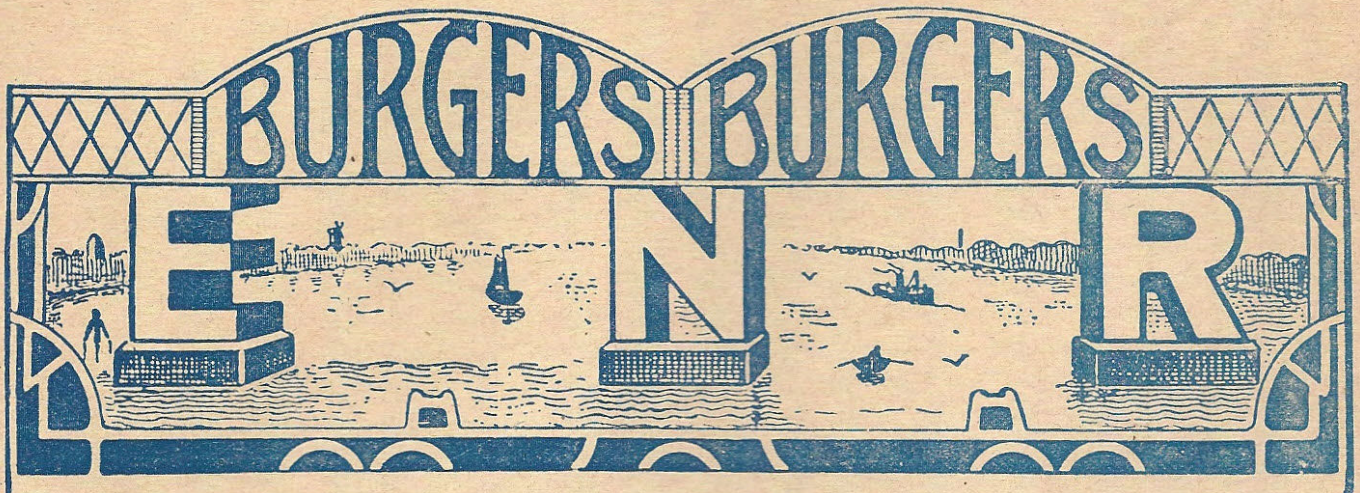
gende. „Weest gelukkig, dat is alles wat ik vraag.”

En hij fluisterde mij in het oor:

„Ik zou ze je toch wel gegeven hebben, schaapskop, dat je bent, — maar laat die geschiedenis van den helm maar tusschen ons tweeën blijven!”

Ik geef u mijn woord, dat ik er nooit tegenover iemand over heb gesproken, behalve met Rosa, mijn lief klein vrouwtje. En als ge ooit in de Rue de Claquettes no. 53 voorbij komt, zal ik u op de eereplaats in den winkel den helm van mijn oom laten zien.

Veel wordt als RIJwiel aangeboden
dat eigenlijk VERKOOPwiel moest
heeten. Een rijwiel in den echten zin
des woords is een _____

BURGERS
E. N. R.

Het voldoet aan de _____
_____ allerstrengste eischen.